

ESHA MATHUR

Uğurun Mantığı

Kitap

klaros
yayınları

Klaros Yayınları

Edebiyat- Şiir

Esha Mathur

Ankara, Ağustos - 2019

ISBN:

978-605-7655-87-5

Sertifika No:

43973

Genel Yayın Yönetmeni:

Lokman Kurucu

Kapak Tasarım:

Betül Akyar

Düzeltili:

Ayhan Ünlü

Mizanpaj:

Yasin Gül

Baskı:

Sonçağ Yayıncılık Matbaacılık / 25931

Kültür Mahallesi, Sağlık 2 Sokak, 56/24

Çankaya - Ankara

“0 506 973 30 53 - 0 554 190 72 42”

www.klarosyayinlari.com

klarosyayin@gmail.com

© Bu kitabın basım, yayın ve satış hakları KLAROS YAYINLARI'na aittir.
KLAROS YAYINLARI'ndan yazılı izin alınmadan kitabın tümü ya da bölümleri elektronik, mekanik,
fotokopi, manyetik kayıt ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz ve dağıtılamaz.

UĞURUN MANTIĞI

ESHA MATHUR

1984 doğumlu Esha Mathur, lisans öğrenimini Galatasaray Üniversitesi Felsefe Bölümü ve Paris VIII Üniversitesi Felsefe, Estetik ve Sanat Bölümü'nde tamamladı; doktora derecesini Nagoya Üniversitesi'nden aldı. Fransa ve Japonya'da görsel sanatlar alanında küratör olarak çalışan Mathur, Hindistan'da doçent olarak felsefe, sanat ve kültür tarihi dersleri veriyor ve capitArt ayırık sanat alanını yönetiyor.

Mathur'un modern seyyah günlüklerinin ilki olan Uğurun Mantığı kısa hikayelerden oluşan deneysel bir şiir. Felsefe, kara mizah ve pornografinin içe içe girdiği bu çalışmada şiir bir edebiyat formu olmanın ötesinde bir algı biçimi ve duyu tasarımı olarak kurgulanıyor.

içindekiler

jean / 7

filipinler / 21

tokyo / 27

myanmar /31

tokyo / 41

roma / 47

james / 51

tayland / 63

uğur / 71

senin için bir hikaye / 81

JEAN

.annem .istanbul .bosna

Kötü bir tanrı beni ele geçirdi ve bana yedi yıl aralıksız işkence etti. Bu toprağa düşen sekizinci cemre. Kalbimde genişleyen yaşam artık bir tanrının keyfinden daha güçlü. Şimdi ayrılıyorum. Hastalığı sağaltmak ve yandaşlar bulmak için.

Bahar askıda kalmıştı ama kış sonunda bitmişti. Rüzgarın tozu buluta kattığı gecede sahilde üç kişiydik ve geçmişi dev bir ateşle yaktık. Dans ettik ve güldük. Ta ki duman soğuyup, geriye adlar ve yüzlerden arınmış yumuşak bir kül fırtınasından başka bir şey kalmayınca kadar. Göbek deliğimi gümüş saç telleriyle diktim, böylece bin yıllık bir kederi sonsuza kadar genişleyen bu anın içinde alçıdan bir maske gibi giyiyorum. Birkaç yıldır insanların neredeyse yılın tamamına yayılan tatil mevsimi gelmeden birkaç ay çalıştığı yazlık bir şehirde yaşıyordum. İnsanlardan bahsediyorum tabii ki, fakirlerden değil. Kış kısa sürdüğü için çoğu evin ısıtma sistemi yoktu, yalıtımı berbattı. Kısa süren kışa yatırım yapmak insanların işiydi, fakirlerin değil. Fakirler daha çok kışı inkar etmeye, onu yok saymaya çalışıyordu ve haliyle kısa süren kış fakirler için çok soğuk geçiyordu. Birkaç ay boyunca tüm fakirler şehircek donardık böylece. Kış mevsimi bitti ama bahar havası henüz gelmedi. Tüm fakirler üşümeye devam ediyorduk. İşlerimiz hiç de yolunda gitmediği için Jean ile birlikte şehirde yaşayan annemin evine yerleşmiştik. Eski bir mahallede yazın terasını begonyaların kapladığı güzel, bakımsız bir evdi. Yüksek eğitimim yaşadığımız yerde beş para etmiyordu, Jean istediği gibi bir iş bulamıyordu, gittikçe fakirleşiyorduk. Annem zaten bir süredir fakirdi. İnsanlığa borçlarımızı ödeyebilmek için kış başında haftada altmış saat çalıştığım saçma sapan bir iş

bulmuştum. Hala fakirdik. Kışın sonuna doğru Jean eski ve yaşlı bir iş adamının peşinden Bosna'ya gitti. Adam yoksul doğmuş, yaşarken bir servet sahibi olmuştu. Kanser olduktan sonra, milyon dolarlık şirketini satıp ailesiyle sakin ve mütevazı bir hayat yaşamaya başlamış, kanser tedavisi olumlu sonuç verince tekrar bir servet elde etmeye kast etmişti. Serveti tükendiği için değil. Serveti yerinde duruyordu. Adam servet üstüne servet elde etmekten başka bir şey bilmiyordu yalnızca. Bosna'dan başlayarak Balkanlara yayılacak bir meyve-sebze firması kurmayı tasarlıyor, Jean'ı da sıkıcı bir yol arkadaşı, macerasının mümkün bir tanığı olarak peşinde sürüklüyordu. Gidebildiğin kadar uzağa gittiğinde, orada bir insana ihtiyacın olacak. Yaşamına tanıklık edip, varlığını doğrulaması için. Ve hepsi soysuz hayvan sürüleri gibi sıkıcı. Jean'a göre adam bir dahiydi; ben delinin biri olduğumu düşünüyordum. Jean Bosna'ya gittiği ilk hafta 10 yıl sonra birkaç milyon dolar etmesi tasarlanan hayali sebze-meyve şirketinin %10 hissesine ortak olduğunu söyledi. Böylece Jean'ın geri dönmeyeceğini anlamış oldum. Parası olmadığı için Jean bir delinin vaatleriyle uyuyup gün içinde hayatını bedeli on yıl sonra ödenmek üzere şaşırtıcı bir cömertlikle kiralyordu. Bense yirmi dokuz yaşındaydım ve neyseki kısa süren çocukluğumdan beri ilk kez annemle yaşıyor, günümün tamamını dandik bir işte çalışarak geçiriyordum. Kazandığım para borçlarımızı ödemeye yetmiyor, insanlığa borcum ödemekle bitmiyordu. Jean ile geceleri internette konuşuyorduk. Bana geleceğimiz için ne kadar çok çalıştığını anlatıyordu. Bu konuşmalar bir ay kadar sürdü; sonra gittikçe azaldı. Sefil bir hayat yaşıyordum. Jean ile birlikte olmak için elimden geleni yapmış ve başarısız olmuşum. Yalnız olmayı biliyordum. Sorun değildi. Yalnızlığın ona direnmediğinizde size direnmeyen mucizesini tanıyordum. Onunla savaştığının sürece yalnızlık sana zarar vermiyordu. Arada bir bu sefaleti

nasıl yarattığımı merak ediyordum. Aslında çok kolaydı. Açıkça görebiliyordum. Annem ve babamla ilgili yapabileceğim bir şey yoktu. Varlığımın temelini atan bu kırık dökük insanlar onun vazgeçilmez bir koşuluydu. Onları suçlamak bir işe yaramıyordu. Onlardan kaçmak mümkün değildi. Çoğumuz bununla yaşamanın kendimizce bir yolunu buluyorduk. Jean farklıydı. Ona güveniyor ve onunla birlikte varolmayı istiyordum. Hepsi bu. Bu sefaleti böyle yaratmıştım. Şanssızdım ve kötü seçimler yapmıştım.

-

Babam zengin bir adamdı ve delinin biriydi. Annem babamı terk ettiğinde fakirleşti. Hayatta paradan daha değerli şeyler olduğunu söylemeyi severdi. Fakirleştikten sonra da bunu birkaç kez tekrarladığını duydum. Sonra bu konuyu bir daha açmadı. Babam beni annemin onu terk etmesini umursamamakla suçladı çünkü annemin babamı sonunda terk etmesini umursamamıştım. Mucizenin anlamı biri hala onu beklerken gelmesidir. Öfkesinden ve daha kim bilir neden delirmiş olan babam beni uzaktan izleyip annem gibi benim de ne kadar fakirleştiğimi görmekten zevk aldı. Acı çektiğimi düşünüyor ve mutlu oluyordu. Fakirlik beni yoruyordu ama alışmakta zorlanmamıştım. Fakirlikte işte, büyük bir kelime değildi. Jean'ı suçlamıyordum. Sonunda mutlu olmanın kendince bir yolunu bulduğunu düşünüyor ve bu düşüncenin peşinden gidiyordu. Tüm insanlar böyle yapardı. Tüm fakirler de böyle yapardı. İnsanlar ve fakirlerin ortak noktasıydı bu. Yine de istersem ondan nefret edebileceğimi düşünüyordum. İstesem fakirlerden de insanlardan edebileceğim kadar çok nefret edebilirdim. Ama nefreti düşünmüyordum, geçmişini düşünmüyordum, geleceği düşünmüyordum. Sefil bir hayat yaşıyordum ve değişeceğini

biliyordum. Hepsi bu. Daha iyi daha kötü, hep değişiyor. Yaşım uygun ama hiç çocuğum yok, ne de unutmaktan korktuğum kimse var. Jean insanlara güvenmekten korktuğumu söylerdi. İnsanların korkularından kaçarken dünyamızın yuvarlak olduğunu sıklıkla göz ardı ettiklerini henüz öğrenmemişti. Babası zengin bir Yahudi konfeksiyoncuymuştu. Tek bacağı topal annesi üç çocuğunu alıp Jean'ın babasının avukatına kaçmıştı. Kardeşlerin en büyüğü Jean, annesiyle birlikte evi terk ettikleri gün onaltı yaşındaydı. Güneşli, karlı bir öğleden sonraydı. Babasının evin salonunda diz çöküp ağladığını hatırlıyordu. Jean'ın üvey babası ufak tefek, sevimli bir adamdı. Etrafında olan bitenin pek farkında değilmiş gibi bir hali vardı. Wolxheim'da birkaç yüz yıllık bir manastırdan bozma taş bir evde yaşıyorlardı. Ama Jean o evde değil, anneannesi ve dedesinin savaş sonrası yaşayıp öldüğü ahşap bir evde büyümüşü. Dedesi iki bacağı da şeker hastalığından kesilmiş huysuz bir Alsace'liydi. Anneannesi iki büklüm, sessiz, dindar bir kadın. Yaşına rağmen porselen gibi beyaz ve gergin yüzü, pembe yanakları, beyaza çalan kırık dökük sarı saçlarıyla her sabah olduğu gibi uyanmış, yaşlanmış, giyinmiş ve herşeyden çok yorgun ve yamulmuş halde elinde bir çalı süpürgesiyle bizi kapıda karşıladığında ıskalanmış bir hayattan başka hiçbir şeyi bu kadar iyi anlatamayacak bir insan olarak bende hep dizlerimin üstünde ellerine sarılıp ağlama isteği uyandırıyor. Çünkü sanki böyle bir şey yaparsam bir an elinden kayan şeyi havada yakaladığın her an gibi, eylemim hiçbir şeye yol açmayacaktı ve o an evrendeki tüm bağlarımızdan kurtulmuş, yabancı ve yine de gerçek olacaktık. Jean iki bacağı da şeker hastalığından kesilmiş huysuz dedesiyle iki büklüm, sessiz ve dindar bir kadın olan anneannesinin savaş sonrası yaşayıp öldüğü ahşap evin bahçesinde yaşlılıktan ölmekte olan bir ağacı izleyerek büyümüşü, bir şeyi sevmek onu korkutmuyordu. Bense birbirini her gün tekrar tekrar kaybeden

iki insan arasında büyümüşüm ve insanlarla ilgili basit birkaç şey biliyordum. Kendimden biliyordum, annemden, babamdan, sevgililerimden, okullardan, sokaktan. İnsanlar mutlu olmak için yaşıyordu ve mutsuz olmak için her şeyi yapıyorduk insanlar ve fakirler. Sahibinin şefkatle okşadığı köpek mesela, mutluydu. İnsan farklıydı. Mutsuz olmaktan ölesiye korkuyor ve hep en çok her şeyden çok korktuğu şeye dönüşüyordu. Jean ona güvenmemi istiyordu. Bir zafer istiyordu. Korkak bir insanın güveni, milyon dolarlık şirket hisseleri. Ben de bir zafer istiyordum. Rastgele oynamak ve yalnızca varlığı değil yokluğu da hiçe saymak istiyordum. Düşüncesizce hayatımı koyuyor ve kaybediyordum. Zaferden anladığım buydu.

-

Kışın bittiği ama baharın bir türlü gelmediği yıllardan biriydi ve sevgilim Jean milyoner olma hayalleri peşinde başka bir ülkeye gideli birkaç ayı geçmişti. Geceleri internette videolu görüşmeler yapıyor, evdeki internet bağlantısı sınırlı, telefonla iletişim kurmak pahalı olduğu için gün içinde birbirimizi arıyor ama birbirimizin çağrılarına yanıt vermiyorduk. Faturayı ödeyemediğim için internet hattı da kapandıktan sonra telefonumda kalan son birkaç kontörü özenle saklıyordum. Jean ile birlikteliğimizin tek fiziksel bağı yanıtlanmamayı bekleyen bu çağrılar artık. Bir öğleden sonra devletin bu son birkaç kontöre vergi niyetine el koyduğunu bildiren bir mesaj aldım. Çocukken anaokulunda unutulduğum bir günü hatırladım. Okul çalışanlarının nefret ettikleri işlerinden çıkış saatleri nihayet gelmiş ama okulda unutulmuş çocuk kimsenin kirli hissetmekten rahatsız olmadığı kadar pis hayatlarını mahvetmişti. Belli belirsiz küçük gözlerle arada bana bakıyor sıkıntı, öfke ve sabırsızlıkla bir yerlere telefon ediyordular.

Nefret ettikleri küçük mahallelerine, küçük sokaklarına, küçük mutfaklarına kavuşmak için can atıyorlardı. Sanki bu insanlar her yerde başka bir yerde olmamak için bulunuyor. Asla hiçbir yere gitmiyor hep bir yerlerden geliyorlar sanki. Oyun odasında kalmama izin vermeyip biri gelip beni alıncaya kadar karşılarında bir suçlu gibi utanç içinde oturmamı ve ruhlarında nefretin kolayca dolabildiği kocaman boşluğu uzun uzadıya izlememi istemişlerdi. Sonra annemin merdivenlerden çıkışını hatırladım. Hava çoktan kararmıştı ve merdivenlere vuran çiğ ışığın altında sanki bir dev gibi iri ve çok uzaktaydı. Hep olduğu gibi yılgın ve mutsuz görünüyordu. Hatırladığım buydu işte. Yıllarca gölgede ağır ağır sızlayarak büyümüş devasa bir ur nihayet zonklamaya başlamıştı. Kalbimin etrafını saran karanlığı ve buruştuğumu hissettim. Birkaç gün içinde maaşımı alıp faturaları ödeyeceğimi ve eski sefil rutinime kavuşacağımı biliyordum. Yine de çektiğim acı öfkeye dönüşmek istiyordu. Yine de çektiğim acı bir şeye yönelmek istiyordu.

-

Kış bitmiş bir türlü gelmeyen bahar yerine yakıcı yaz gelmişti. Sevgilim Jean bir süredir Bosna'daydı ve ilk haftalarda duyduğum karmaşa ve keder yerini kuru bir boşluğa bırakmıştı. Çalıştığım şirketin patronu otuzlarının ortasında yeni bir girişimciydi. Yeterince iyi olduğuna inanırsa ve yeterince iyi görünürse yeterince iyi olacağına inanan hırslı vasat insanlardandı. Şirketin yeni kurulmuş olmasını bahane ederek insanları sigortasız çalıştırıyor, yeri kolay doldurulabilir olanların maaşlarını doğru düzgün ödemiyor, yok pahasına çalıştırdığı insanları sadaka için yalvartıyordu. Beni grafiker olarak işe almıştı ve şirketin her tür grafik tasarımının yanı sıra müşteri görüşmelerinden uluslararası yazışmalara her

iş için beni kullanıyordu. Arada iş çıkışı birlikte bir yerlerde bir şeyler içmek istiyor ve insanların dandikliğinden şikayet ediyordu. Karşı koymuyordum. Hayatının önemsiz detaylarını uzun uzadıya anlatarak varlığını anlamlandırabileceğini sanan yüzeysel vasat insanlardandı. Boşa akan varlığı karşısında kedere boğuluyor ama karşı koymuyordum. O gün öğle saatlerinde birkaç saat içinde gelivermiş yazdan çoktan bunalmıştım ve aylardır üzerinde çalıştığım grafik işleri, yazışmaları, şirket dosyalarını alıp, şirket bilgisayarlarının ve web sayfalarının şifrelerini değiştirip şirketin kapısından çıkıp gittim. Nereye gittiğimi gayet iyi biliyordum. Eve gidiyordum. Eve geldiğimde güneş batmaktan çok uzaktı ve çoktan sarhoştum. İş yerinden arıyorlardı açmıyordum, sonra telefonuma gizli numaralardan sonsuz sayıda çağrı geliyordu. Kurnaz geçinen aptal insanlardı ve onlardan uzaklaştıkça daha derin nefes aldığımı hissediyordum. Bir gece önce rüyamda dev bir meteoritin üstünde kayalık bir gezegene düştüğümü görmüştüm. Yakıcı atmosferi korkuyla geçiyor ve sağlıksız bir umuttan besleniyordum. Sonunda parlak yıldızlar altında bir gezegen boyu kayalığın ortasına düştüğümü henüz anlamaya başlıyordum ki dev bir uzay gemisi hemen yanımdaki kayalığa çakıldı ve beni ezdi. Uyanmadan önce rüyamda kendi kendime 'Bu benim gemim miydi?', diye sordum. Çünkü eğer o benim gemimdiyse neden yakıcı atmosferi bir meteoritin üzerinde geçmiş ve kendi gemim tarafından ezilmeden önce mucize eseri hayatta kalmayı becerebilmişim? Uyandım ve korku içinde bekledim. Işığı açtım ama korku geçmedi. Güneş henüz batmamıştı ama odaya karanlık çökmüştü. Birkaç gün önce gece vakti bir sokakta tanışıp seks yaptığım İran asıllı Amerikalı aradı. Dışarı çıkmak istemediğimi söyledim. Görüşmekte ısrarcıydı. Israr etmek istemediğini söylerken ısrar ediyordu. Bir süre uyku ve uyanıklık arasında kaybolduktan sonra dışarı çıktım. Deniz kıyısında

bir barda buluştuk. Onunla konuşmaktan mutluydum. Kolay anlaşıyorduk ve bir şeylerin kolayca oluveriyor olmasından mutluydum. Sonra bu insan aramızdaki bağlardan söz ediyor ve unutmaya çalıştığım sıkıntı dalgaları beni tekrar boğmaya başlıyordu. Uyuyamadığımda ya da hissetmeyi hiç istemediğim kadar üzgün hissettiğimde karanlıkta kırışıp odanın suyla dolduğunu hayal ediyorum. Su sokakları ve binaları geçip odanın zeminini kaplıyor, pencere ve yatak boyunca yükselerek dünya bulutlara kadar balçığa batana dek beni yutuyor. Sesler boğuklaşıyor, hareketler yavaşlıyor, uzaklık anlaşılır oluyor. Şimdi etrafımı çevreleyen hava ise sıcak ve pisti. İran asıllı Amerikalı sinamacıydı, babası kanserden ölmek üzereydi, beni götürmek istediği İtalya sokaklarını anlatıyordu. Anlattıkları sıcak ve canlıydı. Ama istemiyordum. Yaşamak istiyordum ama yaşamayı sevmiyordum. Yaşadıkça ne kadar dandik olduğumu görüyordum. Yaşadıkça şeylerin nasıl eğrilip bozulduğunu görüyordum. Yaşam insanları yamultuyordu. Belki yaşayıp da yamulmamış kimseyi görmediğim için böyle düşünüyordum. Belki yamukluk kafamdaydı. Olabilir. Rüyalar güzeldi. Biriyle hesapsız, kuşkusuz, karşılıksız konuşabiliyordun rüyada. Kendimle konuşuyordum. Bu konuşma tamamen kurmacaydı ve belki de tam da bu nedenle geriye gerçekliğini kendimi kandırmadan başka hiçbir şeyde hissedemediğim sıcak bir his bırakıyordu. Zifiri karanlıkta gözlerimi açıyordum ve kafamın içinde hiç görmediğim bir görüntüden geriye kalan derin bir izi anlayıveriyordum. Rüyalar güzeldi. Aramızdaki bağlardan söz ediyordu. Sinamacıydı ve babası ölüyordu. Hiçbir bağ görmüyordum. Bütün uçlarım açıkta salınıyordu sanki. 21 Haziran. Günün bu kadar uzun sürmesi yasaklanmalı. Kızarıp bozaran sonra mosmor moraran ama bir türlü batmayan güneşi izliyorum. Ölü sarı ışık her yere yapıştı. Tepemden yükselerek ilerleyen bir çin feneri ve

onun arkasından gürültücü bir uçak geçti. Onlara bakarken kırlangıçların üstümde döndüğünü gördüm. Tuhaf bir şey hissetmek istedim ama içimden hiçbir ses gelmedi. Tekrar seks yapmayı teklif ettim, kabul etmedi. Birbirimize ne kadar benzediğimizden söz ediyordu. Bense ondan uzaklaşmak istiyordum. Kendimden uzaklaşmak istiyordum. İnsanlardan uzaklaşmak istiyordum. Gelmekte olan gecenin serinliğinde şehir bu yükseklikten farklı görünüyor. Güneşi bir top gibi önlerine katıp kenar mahallelerin üzerinden deviren çağdaş tanrıları izliyorum. Ufuk çizgisi istila edilmiş bu dev çukurda gecekonduyar gökyüzünü dolanıp üzerimize kapanmak üzere ayağa kalkıyor. Taklacı güvercinler, minareler, uçurtma, mahalle düğünü, korna sesi, osuruk ağacı, kiremit, is, anten, insanlardan uzaklaşmak istiyordum. Çünkü insanlara yakınlaşmak mümkün olmuyordu. Her suskunluğun ve her sesin kırıldığı bir an vardı. Karşımdakinin çözülüp dağıldığını hissediyordum. Yalnızlık yakamıza yapışmıştı. Perili bir ev gibiydik hepimiz. Yalnızlık varlığımızın boşluklarına sızıp orada genişliyor sonunda bizi dışarı atıyordu. Jean farklıydı. Herkes gibiydi. Hepimiz gibi aptaldı ve ölüyordu. Ama onunla onun istediği bahçeli bir evde onun özlediği aptal ve ölümlü çocuklar yetiştirmek istiyordum. Çünkü yapacak başka bir şey yoktu belki. Okuduğum kitaplar, müzik, yürüdüğüm sokaklar, attığım yalanlar, çaldıklarım, öldürdüklerim, tüm bu sözcükler ve hayaletlere bakıyor ve bahçemde ağaçlarım ve çocuklarım olsun o zaman diyordum. Tanıdığım tüm kısır insanlar çocuk yapmıştı bense hala ilerliyor ve içimdeki yaşamı hissediyordum hala. Ama yaratmanın bir anlamı yoktu. Muhattabım yoktu. Söylediğim bir şey yoktu. Ben de Jean'ın muhattabı olmaya karar vermiştim. Onun aptallıkları, inceliği, kaygıları benimkilerle karışıyor ve her şey normal görünüyordu. Basit ve sadeleşmiş hissediyordum. İyi ve

yeterliydi bu.

Hareket edemeyecek kadar bunaldığım zamanlar müthiş kitaplar okuyordum ve hayatı küçümsüyordum. Sonunda okumaktan sıkılıyor ya da yoruluyordum. Yapmam gereken şeyler vardı yaşamak için. Ve ev okuduklarımdan farklıydı. Sokak farklıydı. Deliydi evler ve sokaklar, düşüncesizdiler. Anlamak mümkün değildi. Yaşanıp biten delilikti ve içime dolan bu karmaşayı içimden atmak pek de mümkün olmuyordu. Sınırlı bir yıl oluyordu. Her şey sınırlıydı. Sınırlılığını yaptığım her şeyde hissediyordum. Kaçamıyordum sınırlılıktan. Para sınırlıydı. Yetersizdi hatta. İmkanlar sınırlıydı. Zaman sınırlıydı. Jean ile birlikte olma isteğim sınırsız gibi görünüyordu ama sınırlıydı. Sınırlı olan her şey belirliyordu isteklerimin sınırını. Aralıksız çabalıyordum ve her şey giderek daha da sınırlı hale geliyordu. İstanbul'u düşünüyordum. Orada hala birkaç arkadaşım vardı. Jean İstanbul'a dönmemi istemiyordu. Kıskançtı Jean. Pek kimseyi tanımadığım bu şehirde kalıp borçlarımızı ödemeye devam etmemi istiyordu. Bunun nasıl mümkün olacağı üstüne fazla düşünmüyordu Jean. Jean çok düşünceliydi, kendisini düşünürken. Bu arada birçok şey öğreniyordum. Aslında bir ahmak olduğumu öğreniyordum. Aşkın ahmaklar için olduğunu ve ahmakların aşkın bedelini ahmakça ödediklerini öğreniyordum. Üstelik ilk kez öğrenmiyordum bunu. Ahmaklık buydu zaten ve aşk ahmakların cehennemiydi.

Kış, yaz ve bahardı ve yağmur yağıyordu. Hava soğuk, sonra güneşli ve ılık, yer yer sıcaktı. Havanın değişkenliğini hayretle

izliyor herkes gibi uyum sağlıyordum. Sevgilim Jean bir süredir Bosna'daydı ve birkaç gün içinde beni ziyarete gelecekti. Son zamanlarda, yani Jean Bosna'ya gittikten sonra terk ettiğim dandik iş yerimi saymazsak dışarıda zaman geçirdiğim tek yer mahalledeki kaçak DVD satıcısının dükkanıydı. Arada uğrayıp adamla ayak üstü laflıyor, ot içip kafa oluyorduk. Kendince çok şey yaşamış ve aslında DVD dükkanından hiç çıkmamış bir taşralıydı. Onunla konuşmak keyifliydi çünkü sınırlı bir hayat yaşamıştı ve çoğu DVD dükkanında geçen müebbet hayatı boyunca sınırsız bir kaynağa erişim sağlamıştı. Film izliyordu. Her türden film, izliyordu. İş için yapıyordu bunu ve izledikçe değişiyordu. Eve dönünce elime geçen ne varsa okuyordum. Yıllarca annemin raflarında kapağı açılmadan tozlanan kitaplar bile o çekiliş anını bekliyordu. Sıkılıyor ve ne bulursam okuyordum. Bu arada Jean'ın gezi günlüklerini de okumuştum. Yollarda geçirdiği ilk gençliğinde başına gelen olayları, kendince anladığı dünyayı yazıyordu, ben de okuyordum. Kafamı toplamaya çalışırken evi topladığım bir gün her şeyin ortasında her şey gibi tozluydular ve okunacak bir şeydiler yalnızca. El yazısını ya da kullandığı dili her zaman anlamıyordum. Anlattıklarında ilgimi çeken bir şey yoktu pek ve okuyordum. Her şeyin arasında bir ara karşılaştığı ve kendi ifadesiyle çekimine karşı koyamadığı *büyüleyici varlığı* anlatıyordu. Sanırım bir ev partisinde tanışmıştılar ve o gece sevgilisinin yanına dönmek zorunda olan zavallı Jean ne yazık ki geceyi aklına giren ve ruhunu çelen bu kadınla geçirememiş ancak ona telefon numarasını vermeyi becerebilmişti. Jean o geceyi izleyen günlerde bu *büyüleyici varlığın* kendisini arayacağından emin bekliyor ama *büyüleyici varlık* onu bir türlü aramıyordu. Bu büyüleyici varlığın telefon numarasını kim bilir nereden bulan Jean onu aradığında ise kadın ilk iş Jean'a telefon numarasını nereden bulduğunu sormuştu. Jean için

bunun bir önemi yoktu. Jean'a katılıyordum. Jean aralarında elle tutulmayan ama yine de çok şeyin üstüne basa basa var olan bir şey olduğunu düşünüyor ve onu kavramak istiyordu. Jean da tüm ahmaklar gibi karşılığını arıyordu. Hepsi buydu. Telefonun diğer tarafındaki *büyüleyici varlık* ise Jean'a onu ararken kız arkadaşını hiç mi düşünmediğini soruyordu. Jean'ın söyleyecek bir şeyi yoktu. Jean susuyordu ve telefonun diğer tarafındaki kadın sorusunu tekrarlıyordu. Jean telefonu kapatıp utanç ve hayal kırıklığı içinde yoluna devam ediyordu. Son zamanlarda okuduğum muhteşem kitaplara haksızlık etmek istemeden en sevdiğim hikaye buydu. Jean bazıları gibi kötü değildi. Çoğu gibi aptaldı yalnızca. Bense bir aptalın bahçesini ekiyordum. Ağaçlardan anlayan insanlardan da anlar sanıyordum. Yalnızca ahmak değildim, cahildim de.

-

Geceyarısından sonra İstanbul'un arka sokaklarında, gece kulüplerinde, barlarında kalabalıkla birlikte akar ışıkları, müziği, uyuşturucuyu, her tipten insanı geçerdik. Hep aynıydı her tipten insanlar. Hava soğuktu ve orta yaşlı göçmen suratlı kadın bombeli beresinin altında gitar çalıyor, para topluyordu. Önünde durdum ve beş dakika çalmaması için ona beş lira teklif ettim. Gözlerimde parlayan kötülüğe baktı şefkatle ve kabul etti. Arkadaşlarım mutsuz olmuştu. Kötülüğün görünür olmadıkça yok sayılabileceğine inanan basit insanlardı. Onlardan bir şey beklemiyordum. Kendimden bir şey beklemiyordum. Jean bir süredir Bosna'daydı ama bu daha sonraydı. Jean'dan bir şey beklemiyordum. İstanbul'da sabaha karşı daha da aşağılara iner, katlı otoparkı geçerek yeryüzünün dibine iner ve bizi eve götürecek arabalarımızı arardık. Bazen kağıt mendil satan pis kokulu küçük çocukları ve sikini çocuğun boğazından

aceleyle çıkararak orta yaşlı, ürkek ve kirli bakışlı adamları görürdük. Onlar bizi görürdü ve biz yanlarından geçip giderken her şey karanlıkta sessiz ve düşüncesiz dururdu. Onlar beklerdi, biz sessizce ilerlerdik. Gecenin sonunda aradığımızı bulmuş olurduk. Her tür yükseklikte hissettiğimiz hep aynı aşağılık histi ve yol boyunca uyuşturucudan, dans etmekten, eşelenmekten ve unutmaktan yorgun yanından geçip gittiğimiz her tür pisliği yutarak eve dönerdik. Ben camı açıp temiz havayı yüzümde hissetmeyi severdim. Işıklar üstümden akıp giderken şehrin kiri aklıma gittikçe daha çok yapıştırdı. Kırk yaş sonrası dantelli iç çamaşırlarıyla annemi, şehrin güçlüsü adamları ve kaba hantal vücutların küfürden hiç hoşlanmayan manikürlü kadınlarını düşünürdüm. Sokakları daraltan 4x4'leri, midye satan travestileri, tinercileri, boğaz havasını, adadaki karabaşları, adanın şehir manzarasına karşı turist kadınları zorla siken Vanlı faytoncuları, çocukluk arkadaşlarımı, havai fişekleri, sevdiğim kitapları, sokakta yaşayan atları düşünür kalbimin ritmini müziğinkine uydurur ve müziğin biteceği anı beklerdim. Zenginlik fakirlikten farklı değildi. Daha az kaygı duyuyor daha lüks mutsuz oluyordum. Jean ile birlikte fakirliği ve başka bir şeyi daha öğrenmiştim. Ne olduğunu bilemiyorum çünkü Jean daha sonra birkaç haftalığına gitmiş ve aylardır dönmemişti, artık onu hatırlamıyordum. Şimdi başka bir şey daha öğreniyordum ve bu daha önce öğrenmiş olduğum şeyleri eğip büküyor, değiştiriyordu. Belki bir şey öğrendiğim yoktu, herkes gibi hayatın içinde akıyordum. Jean'ın 20 kiloluk bavuluna dünyadaki tüm sözcükleri nasıl sığdırıp gidebildiğini düşünüyordum. Ondan geriye ilksel sesler kalmıştı yalnızca, artık bir şey hissedebileceğim bir dil yoktu sanki. Uzayı tarayan bir alıcı gibiydim ve kalbim çökmüş ve çürümüşü. İyiymi bu. Hastalanmanın sevdiğim yanı iyileşmekti. Hastalığa direnmiyor, zamanın her zaman olduğu gibi yanıtı vermesini

bekliyordum. Hayatın beni her yönden sıkıştırıp bükmeye çalıştığını hissediyordum ve hayatta kalıyordum. Ve aslında biliyordum, zamanın hiçbir soruya yanıt verdiği yoktu, yalnızca her soruyu ortadan kaldırıyordu zaman. Yaptığı şey buydu.

FİLİPİNLER

.kumrular .çin denizi .fındıkzade

Senin için bir cümle. Çünkü yapmam gerekenleri biliyorum ama neden yapacaktım hatırlamıyorum. Senin için bir cümle. Çünkü artık hiç düşünmediğim bir şeyi hala ne kadar özlediğimi bilerek uyanıyorum. Senin için bir cümle. Şimdi ne yapacağımı, bir ara ne söyleyeceğimi, bazen ne düşüneceğimi bilemediğimde içindeki her sözcüğü istediğin gibi boşaltıp doldurabilir, onu bırakıp gidebilir, istediğinde istediğin yerde ve istediğin gibi (hiç gitmemişsin ya da aslında hiç değişmemişsin gibi mesela) bulabilirsin. Onunla şehirler alev alırken kapıyı kapatıp uyuyabilir, sonunda sıradan bir hayatı becerebilir, üstelik bir daha istemedikçe zamanın geçtiğini hissetmeyebilirsin. Senin için bir cümle.

Fındıkzade'de bir çatı katında yaşamıştım. O evi rüyamda gördüm uzun yıllar. Gece boş sokaklarda evimi arıyor, hep o eve çıkıyor ama içeri giremiyordum. Hep başka birileri oluyordu içerde, ben giremiyordum. O evin apartman boşluğundan bir çift kumrunun yuvası görünüyordu. O zamanlar felsefe okuyordum. Ben ölmekten, Barış yaşamaktan korkuyorduk; ne yaşayabiliyor ne ölebiliyoruz sanıyorduk. 'Kendi kendimizin yanılıgsız,' demişti, 'kendi kendimizin hatası'. Bir gün kumrulardan biri yuvaya dönmedi. Diğeri üç gün bekledi. Sonra o da gitti ve bir daha dönmedi. O yıl Hong Kong'a taşındım. İstanbul'da kalan kız arkadaşım beni arayacağını söylemişti. Üç günlük sessizlikten sonra bittiğini anladım. Üç ay sonra deniz postasıyla gönderilmiş bir mektup aldım. Bir hayatı birlikte geçireceksek üç ayın bir önemi yoktur demiş. Mektubu okuduktan sonra hastalandım ve üç gün yataktan çıkmadım. Sonra o sabah uyandığımda bir tel saçım beyazlamıştı ve kendimi yaptığım ve yapmadığım şeyler için affetmiştim. İnsanı

ve yaşamı eşya gibi kırıp parçalayanların karşısında korkmadan ve doymadan yaşayacağız. Temas ürkek, bağlantı yerleri zayıf ve talan edilip ateşe verilen şehirlere rağmen yaşam aklımızda geriniyor. İnandım mı? İnanmadım. Hiçbir şeye inanmadan yaşıyorum. ‘İnsanın inandığı bir şey olmalı’, yazıyor. Bu doğru değil. Tüm buna rağmenlere rağmen hiçbir şeye inanmıyorum. Mektubunu tekrar okuyup aklımı perili bir ev gibi boşaltılmış ve terk edilmiş bir hurdaya dönüştüren hayaletlerle yüzleşiyorum ve hepsi benmişim. Hayaletlerden korkmuyorum. Çünkü korktuğumu söylersem ölürüm. Ölürüm yanmış derisi su toplayan cesetler gibi. Sözcükler beni sevmeni sağlar mı? Çünkü dillere inanmıyorum. Kız arkadaşım bir dağcı, tanıdığım en bencil ve soğuk insandı. Bencilliği ve soğukluğu bende hayranlık uyandırıyor. Filipinler’de buluştuk. Manila’da geçirdiğimiz üç günün ardından ayrıldık. Belki bir süre için belki sonsuza kadar. Giderken sorunumun ne olduğunu sordu. Bu kadar devasa bir yoksulluğu ve bu kadar devasa reklam panolarını bir arada görmemiştin hiç. Birkaç gün yaşlı, iri ve beyaz adamların yanında ufak tefek genç filipinli kadınları dolaştırdığı Manila’nın zevksiz lüks muhitlerinde kaldım. Sonra döküntü bir taksi motosikletle şehrin varoşlarından genç bir adam ve ailesinin yanına yerleştim. Onlarla yaşadığım birkaç hafta altı çocukla aynı küçük odada uyuyor, gün içinde ailenin günlük işlerine yardım etmeye çalışıyordum. Sabahları tuvalette bir kovadan küçük bir tasla vücuduma soğuk su dökerek duş alırken basit bir mutluluk duyuyordum. Mahalle gece çok canlı oluyordu, sanki bir metropolün işlek mekanlarından birinde gibiydik. Yalnızca mekanlar yoktu, sokak vardı yalnızca. İnsanlar, içki, kuşlar ve köpekler, çocuklar, yiyecek, toz, müzik her şey sokaktaydı. Her yerde domuz burnu, kulağı, tavuk ayağı, kıkırdağı satılıyordu ve bunlardan başka yiyecek bir şey bulmak pek mümkün olmuyordu. Varoşların yoksulluğu

altında eziliyor, giderek zayıflıyordum. Zayıfladığımı görüyor ve orada öylece bekliyordum. Bilerek hata yapmak gibi müthiş bir şey yok. Dünyanın tek bir sonu yok. Sürekli öldüğümüzü anlayarak büyüyoruz. ‘Bu yazının kısa tarihinde bile böyle şeyler oluyorsa insanların tarihinde neler neler olur. Ne anlamsız şeyler önem kazanır hatta vazgeçilmez olur ne güzel şeyler mahvolur’, demişti. Şimdi dönüp yaşananlara baktığımda olan bitene pek bir anlam veremiyorum. O zamanlar vazgeçilmez olduğunu hatırlıyorum yalnızca ama adını unutmşum. Yolda yüzü yaralı bir adam gördüm. İnsanların çok güzel yaraları var. Saklayıp utanınca iğrenç görünüyor. Bir dilek çeşmesine atılan bozuk paralarla bir filme bilet aldım. Beklerken sokakları geçtim ve geniş bulvarları. Işık incelip uğultu kesilince durdum. Bir patikada kayboldum, şehrin ortasındaki bir ormanda. Ağaçların arasında nerde olduğumdan kuşku duymuyorum. Kayboldum ve tek düşünebildiğim havai fişeklerin sevindirdiği insanların mutlu olmasını istediğim. Tıka basa boş bir salona girdim. Işıkları kapattılar. Yanına oturdum. İki sıra önüne, tam arkasına, biraz soluna. Yalnızdık ve birlikteydik, ve güzeldi sanki. Işıkları açtılar. Eve gidip uyudum. Orman hep oradaydı. Boştu yalnızca. Bomboş. Uyandığında kuzeye, Çin Denizi’ne doğru yola çıktım.

-

Yattığım odanın küçük penceresi önünde asılı küçük bir perde var. Denizden içeri zayıf bir ışık giriyor ama odanın içi karanlık. Ağırlığımın altında ezilen yatağın içinde eğrilip bükülen, gerilip dönüşen tellerin çıkardığı sesi dinliyorum. Sanki her şeyin içinde şekilsiz, görünmez, korkunç bir güç şekil almamak için direniyor. Bu sabah denizde güneşin batışını izlerken dünyanın ateşle dolu olduğunu hatırladım. Bunu nasıl

unutmuş olabilirim? Kalbim dünyanın içini yakan lav gibi beni ölüme sürüklüyor ve hala hayatta tutuyor. Zamanın aklımı eğip bükerken çıkarttığı sesi dinliyorum, hava zaman bana dokunmuyormuş gibi ağır ağır kararıyor. Deniz kıyısında bir balıkçı kasabasında yaşıyorum. Saçlarım omuzlarıma kadar uzadı, tam olarak o kadar oldu. Telefonum öldükten sonra gökyüzünün altında deniz ve kasabadan başka bir şey kalmadı. Deniz suyunun sıcaklığı beni korkutuyor. Dev bir tencerenin içinde yavaşça kaynadığımı ya da ayaklarımın altında kırılmaya hazır dev bir yarığın beni dünyanın dibine kadar yutmak üzere olduğunu düşünüyorum. Kasabada benden başka kimse denize girmiyor. Çocuklara nedenini sordum ama çocuklar hiçbir soruya yanıt vermiyor. Yanıtlarına soru uydurmaktan başka bir şey yapmıyor çocuklar. Balıkçı tekneleri sabaha karşı denize açılıp öğleden sonra kasabaya dönüyor. Balıkçılar yalnızca tekneleri sahile çekmek için dizlerine kadar suya giriyorlar. Bir de deniz dalgalı olduğunda kıyıda sörf yapan birkaç çocuk var. Bir süre önce burada bir Amerikan üssü varmış. Askerler köyü boşaltırken arkalarında sörf tahtalarını, bilardo masalarını, karaoke makinelerini ve sikilmiş köylüleri bırakmışlar. Köyün bütün orta yaş erkekleri akşamüstü bilardo oynuyor. Çıplak ayaklı topsuz aç çocuklar tozlu sokakta terlikleriyle top oynuyor. Gördüğü her beyaza köyün genç kızlarını satmaya alışmış ihtiyar bir kadın var ve hava kararınca köyün karaoke mikrofonlarından uluyan şarkılarla dolu yıldızlı karanlığında sabaha kadar uyumak mümkün olmuyor. Denizin kenarında oturup evrenin derinliğini izlemekten başka yapacak bir şey yok.

-

Deniz kenarında güneşin batışını izlerken lafladığım üç-beş

İngilizce kelime bilen çocuklardan biri bana arkadaşlarımı aldatmayı nereden öğrendiğimi sordu. Başım döndü. Hayal gördüğümü anladım, yine de kalbimdeki kasların kopup yırtıldığını duydum. Birkaç gün sonra köye civardaki köylerden bir şaman geldi. Denize gitmek üzere kadının etrafını çevrelemiş kalabalığı geçiyordum, insanları yarıp kolumu tuttu. Kendini çığlık çığlıya yere attı ve bir zehrin etkisi altındaymış gibi bağırarak yerde tepindi ve kıvrandı. Birkaç kişi kadını yerden kaldırıp bir masanın üstüne yatırdı. Birkaç dakika sonra kendine geldiğinde beni yanına çağırdı. Orta yaşlı, zayıf, çökük suratlıydı. Beynimde ve kalbimde hastalık olduğunu ve çocuğumun olmayacağını söyledi. Beni bir tılsımla birkaç dakika içinde iyileştirmeyi teklif etti, istemediğimi söyledim. Etrafımızı çevirmiş olan köyün hayal kırıklığına uğradığını hissettim. Kadına inandıkları için mi yoksa onlar da inanmadığı için mi bilmiyorum. Sırtımda beni süren bir kaygıyı beni dünyanın ucuna kadar takip etmiş bir gölge gibi hissettim. Sanki her boşluğu korkuyla doldurmak istiyorlar. Sanki dünyanın ucunda bile bütün çıkışlar tutulmuş. Şaman gittikten sonra hastalandım. Ateşim yükseldi ve günlerce kustum. Biraz kendime gelince köyden ayrıldım.

TOKYO

.yapay zeka .annem

Penisi içimde dizlerimin üstünde dairesel hareketler çizerken camdan dışarı yağmurlu sokaklara bakıyorum, hava kararıyor. Bir aydır içki içmiyorum. Sigarayı bir yıl önce bıraktım. Her sabah evin yanındaki uçsuz mezarlıkta koşuyorum ve her gece evin aynı karanlık köşesinde oturup duvardaki çatlakları izliyorum. Sevgilim mühendis. Yapay zeka üstüne çalıştığını sanıyordum ama sürücüsüz otomobiller üstüne çalışıyormuş. Aynı şey olduğunu söylüyor. Kadınları, seksi, video oyunlarını seviyor. Devrimci. Bu ne demek bilmiyorum. Bugün bir Japon telekomünikasyon şirketinin piyasaya sürdüğü robotlardan birini gördüm. Metroya doğru hızla yürüyordum, bir dükkanın içinde bir müşteriyle ilgileniyorken camdan dışarı baktı, göz göze geldik. Sayıları hızla artan yaşlılara arkadaş olması için tasarlandı. İnsan davranış ve duygularını okuyup karşılık verebiliyor. Üzgün görünüyorsanız dışarı çıkıp hava almanızı öneriyor mesela. Kolları titriyor mesela, yaşlı insanların kendilerini ona yakın hissetmeleri ve onu sevmeleri için. Varoluşun o derin sızısını anlıyormuş gibi yapan bir sahtekar. Sevgilim beni aldatıyor. Birkaç yıldır Tokyo'da yaşıyor, akademiye delilik üstüne çalışıyorum. Zamanın içinde geri tırmanabilseydim yıllarca üstüne çalışacak farklı bir konu seçerdim ve daha neşeli bir insan olmak için çaba gösterirdim. Geçen ay annem öldü. Bir öğleden sonra kuzenimden öğrendim. Aramızdaki zaman farkını ileri sürerek cenaze törenine gitmedim. Güneş battıkça evin içine dolan karanlıkta oturdum ve bekledim, annemi hatırlamaya çalıştım. Geceyarısına doğru uyudum, sabah olduğunda ızdırıp dolu bir kuşkuya katlandıkça katlanmayı sağlayan o sağlıksız umut kırıntısı kaybolmuştu, hafiflemiştim. Artık hiçbir şeyin asla düzelmeyeceğini

biliyorum. Annem iyileşmeden kapanmış bir yara artık. Biri onu özleyeceğimizi söyledi. İnsanlar özlüyor. Nereye gidersen kiminle ne yaparsan yap özlem gitmiyor. Özlem sanki hep orada, sırtımızda bizi hiçbir yere doğru sürüyor. Annemin yokluğunu hiç özlemedim. Annemin varlığını özleyeceğimi düşünmek için hiçbir neden yok. İnsanların bir yeri yok. Arzunun boşluklarına yerleşiyor insanlar. İçinde yaşadıkları boşlukların büyüklüğüne göre yerleri daha zor ya da daha kolay doldurulabilir oluyor. İnsanların bir yeri yok ama özlem burada. Aklımızdaki bir delik özlem, her şeyi yutup yine de bomboş kalıyor. Yapay zekanın insanlığın sonunu getireceğini söylüyorlar. Bunu düşündükçe kalbim coşkuyla doluyor. Sabah uyanıp gazeteye bakıyorum, gezegene çarpmakta olan dev bir asteroit ya da insanlığı birkaç gün içinde kırıp geçecek bir salgın hastalık arıyorum. Gün her gün olduğu gibi başlıyor her gün olduğu gibi bitmek üzere. Çocukken ölmekten korkuyordum. Bugün yağmur altında kahve içerken aklımda kaybolup gitmiş anılar arasından çıkardım bunu ve gerçekleşmesinden ölesiye korktuğumuz şeyler sonunda gerçekleştiğinde hiçbir şey olmuyormuş gibi yaptığımızı anladım. Çünkü artık korkmanın bir anlamı kalmadı. Bir gün artık hiçbir şeyi çok da sevmemekten ve böylece ölmekten korkuyordum. Ev darmadağınık. Yaşadığım yüzlerce evden hiçbiri hiçbir zaman böyle dağınık olmamıştır. Annemin evi hariç. Annemin evi çoğu insanın hayatında görebileceği en düzenli evdi. Annemin konuklarının şaşkınlıkla evin düzenliliğinden söz ettiğini duyan çekmeceler, dolaplar içlerindeki kaosu bir an dışarı kusacaklarmış gibi gelirdi bana. O kadar karışıktı ki içleri bir insan kaybolabilirdi orada. Annemin aklı kadar karışıktılar, bir insan kaybolabilirdi orada. ‘Hayatta söyleyecek neyin var ki senin?’ dedi, sevgilim. Söyleyecek bir şeyim yoktu, sustum. ‘Benim var ama’, dedi. ‘Benim söyleyecek bir sözüm var’, diye tekrar etti. Ne olduğunu

sormadım. Sonra ilgisi dağıldı ve her hafta sonu yaptığı gibi bütün hafta sonu oynayacağı bilgisayar oyununa döndü. Beni aldatıyor. Neden bilmiyorum. Nedenler önemli değil. Yalanlar önemli değil şimdi. Bir odadan diğerine değiştim. Değiştim ve bana kendimden miras kalan yorgun bir beden ve buraya nasıl geldiğini anlamadığım bir yaşam. Karanlıkta dizlerimin üstüne çöktüm ve ağladım, bir hayvanın canlı canlı yediği bir hayvan gibi ağladım, ‘Sevgili rastlantısallık, lütfen beni bu dünyaya mahkum etme, lütfen’, diye ağladım dizlerimin üstünde ve her zamanki aptal sırtışıyla odaya girip yüzüme baktığında evrende kimsesiz olduğumuzu bir kez daha anladım. Rüyamda savaş sonrası Doğu Avrupa’daydım. Güneşli bir kış günü bir köprü altında şairler ve insanlar ateşin etrafında toplanmışlardı. Orta yaşlı bir tanesi sığınak kapısı gibi yeraltına açılan küçük karanlık bir kapıyı göstererek öfkeyle soruyordu: ‘Neden geçmedi kimse bu kapıdan neden, ne oldu sizin merakınıza?’ Yorgun hissediyordum ama keyfim yerindeydi, uzaktan adama bağıırıyordum: ‘Çünkü insanlar temiz havayı özlüyor, anlıyor musun?’ İnsanlar. Hep bir şeyleri özlüyoruz insanlar.

MYANMAR

.erkan .barış .yangon

Şiir ne demek bilmiyorum. Hava gölgede kırkbeş derece, sokaklar sıcakta kavrulmuş çiş kokuyor, bir allahım bile yok ve böyle müthiş kuş sesleri duymamıştım hiç. Gece yarısı uyandım, ışığı açmadım. Karanlıkta okunaklı yazmaya çalıştım. Yatakta doğrulmuş ‘Geriyeye yalnızca şiir kaldı birlikte direnecek’, diye düşünüyor, buna inanıyordum. Gece susmuş, karanlıkta her şey kaskatı sabitlenmişti. Yazdıklarım üst üste binmiş. ‘Eski sözcüklere yeni anlamlar vermeliyiz.’ Bu okunuyor yalnızca. Buraya geleli bir ay oldu. İlk hafta halime olduğumu anladım. Tokyo’da kalan sevgilimden ya da kim bilir kimden. Myanmar’da kürtaj yasa dışı. Yasa dışı kürtaj yapan bir klinik buldum, öğle arasında kürtaj olup ofise döndüm. Birleşmiş Milletler’de seks işçilerinin doğum kontrol davranışları üstüne bir araştırma yapıyorum. Myanmar’a gelmeden önce Myanmar’a dair bildiğim tek şey çocukken bir atlata gördüğüm uçsuz bir stepin ortasında dikilen bir pagoda fotoğrafıydı. Fotoğrafın altında ‘Hava o kadar ağır ki tek bir yaprak bile kıpırdamıyor’, ya da öyle bir şey yazıyordu. Hepsi bu. Projeyi kaba taslak inceledim ve çok da düşünmeden kabul ettim. Şimdi leş gibi bir yerde yaşıyorum.

-

Erkan geçen hafta Londra’daydı. İngiliz bir çocukla tanışmış; birbirlerine aşık olmuşlar. Öyle söyledi. Bu sabah aradı, sarhoştur, İstanbul’a dönmüştü, yanında tanımadığı bir adamın çıplak horladığını anlatıyordu, hala aşık mıydı sormadım. Erkan dipsomanyak. Sarhoşken aradığında saatlerce seksten, köyden ve komünizmden bahsediyor. Hiçbir şey hatırlamıyor

sonra. Bazen aynı şeyi anlatıyor birkaç dakika arayla ve hiç aynı şekilde anlatmıyor.

Sen ağlayan köpek gördün mü hiç? Varoluşun o dipsiz sancısı altında un ufak eziliyormuş gibi ağlar köpek. Öyle köpek gibi ağladım işte. Anne beni burada bırakma, beni burada bı-rak-ma diye ve beni burda bıraktı. Sen ağlayan köpek gördün mü hiç? Peki sen eşek nasıl ağlar bilir misin?

Londra'da bir mekanda oturup beni düşündüğünü söyledi. Her şeyden uzak olmanın ne kadar yalnız olabileceğini, ne kadar yalnız olduğumu anlamak için her şeyden uzak olmak istediğini. Her şeyden uzakta, camda sigara içiyorum geceleri ve sabahları şehri saran sisi ve yoksulluğu izliyorum. Karşıda döküntü bir apartman var, en üst kattaki evin camı hep açık. Her sabah bir karga giriyor o camdan içeri, aynı karga mı bilmiyorum. İçeride ne yaptığını bilmiyorum. Ancak yoksulluğun imkan verdiği samimiyeti imkansız bir hikaye kurguluyorum.

-

Nemli gece ağır ağır sokaklara ve evlere sızarken balkonda oturup rom içtim, sigara içtim, sonra dişlerimi fırçaladım. İç çamaşırlarımla karanlıkta bekledim, kapıyı çaldı açtım. Uzun boyluydu ve evin soluk ışığında yüzü biçimli görünüyordu. Şemsiyesini kapıya astım, bir kadeh rom getirdim, salonda karanlıkta yanına oturdum. Gergin ve heyecanlıydı. Romu hızla içtikten sonra beni uzun koridorun sonundaki odaya takip etti. Gömleğini ve pantolonunu çıkarmasına yardım ettim, seks yaptık ve biraz daha rom içtik. Sigara içtik. Sonra yine seks yaptık. Sonra içki almak için dışarı çıktık. Evin karşısındaki bakkaldan bira alıp geri geldik. Seks yaptık ve sigara içtik ve

biraz daha rom ve bira içtik. Sabah mutfak masasının altında uyandım. Ses kaydına göre sabaha karşı gitmesini istemişim. Belli belirsiz bir konuşma ve arka arkaya 'gömlek' sözcüğü geçiyor. Koridorun sonundaki odaya gittim, gömleği yatağın üstündeydi, güzel kokuyordu.

-

Geçen ay Barış öldü. Gece üniversitenin bahçesinde cebinde Sartre'ın bir kitabı vardı, yağmur altında sigara sarıyordu. Sonra gazeteci oldu, kanser oldu, tedavi oldu. 'Kanser ağzıma sıçtı', demişti, '...ve şimdi yıllarca kafamın üstünde sallanan bir kılıçla yaşayacağım', Tekrar hastalandığından haberim yoktu. İstanbul'a son gidişimde görüşmek istedik. O gün öğlen içmeye başladım. Telefonum yoktu, bir telefon kulübesinden arayıp geç kalacağımı söyledim ve gitmedim. Birkaç ay sonra ben Tokyo'ya döndükten sonra yaptığı bir haberle ilgili aradı. 'Çok kızdım sana ama benim sinirim çabuk geçer', dedi. Sorduğu soruyla ilgili onu geri arayacağımı yazmışım bir mesajda ama unutmuşum. Öldü şimdi. Bıraktığı belli belirsiz izler ve kırılğan bir düşünceden ibaret artık. Öldü yani. Baran'a Barış'ın öldüğünü yazdım. Gazetede okumuş. 'Bir kuşun tüyleri gibiyiz', dedi. 'Her türlü açıklamaya rağmen neden döküldüğümüz hala anlaşılmas geliyor.' Sonra sustu ve kayboldu yine, belki son kez belki sonsuza kadar. Zamanın geçtiğini duyuyorum, çatırdayan ve kırılan kemik yığınları gibi geçtiğini duyuyorum zamanın. Bugün bir an için yaşlanmayı düşündüm ve kendimi öldürmek geçti aklımdan. Yaşım uygun ama hiç çocuğum yok. Ne de unutmaktan korktuğum kimse var. Gece gölgelerin belli belirsiz kaydettiği boşluğu izliyor gün içinde çölde çocuksuz bir kabile gibi yönşüz ve geleceksiz ilerliyorum. Göğüslerim ve kasıklarım şişiyor, doğurmuyorum. Gecenin bir yarısıydı, camda yine

sigara içiyor, rom içiyor, hiç gitmeyen sisin içine işlediği şehri yağmurun nasıl aralıksız dövüp erittiğini izliyordum, ağladım. Belki köpek gibi belki değil. Beni ölümünün dışında bıraktığı için bencilce ağladım. Hayatını önemsemediğimi düşünmesine izin verdim ve bitti artık.

-

Burada olmamalıydım. Burada olmam her nasılsa başka bir yerde olmamdan daha anlamsız. Gece gölgeleri farelerden, gündüz insanları kuşlardan ayıramıyorum burada ve farklı hissetmiyorum yağmurun çürüttüğü binalardan. Akşamüstü camda sigara içerken kuşun biri yüzüme konmaya çalıştı. Tam karşımdaki apartmanda uzun siyah saçlı bir kız camdan sarkıyordu; hemen yanındaki dairenin tülü rüzgarda uçuşuyor kızın saçları kıpırdamıyordu. Tuhaf. Karga çeteleri yandaki çatının üstünde gelişi güzel dolanıyor, aralarında konuşuyor, birlikte benim görmediğim bir şeye bakıyorlar. İkisi uzun uzun öpüştü ve birlikte karşıdaki apartmanda bir antenin üstüne uçtu. Orada biraz daha öpüştüler ve ayrıldılar. Belki bir süre için, belki sonsuza kadar. Fark ettiğini sanmıyorum. İnsanlar yokluk içinde ve muson yağmurları giderek şiddetleniyor. ‘Yalnız kalınacak zaman değil’, diyor biri radyoda. Nasıl yalnız olunmadığını bilmiyorum. Akşamüstü aradı, adını bilmiyorum. Gömleğini geri almak istiyormuş, öyle söyledi. Her şey için bir ilaç var. Uyuyabilmen, kendini sevmen, içki içmemen, dikkatini toplaman, insanlara katlanman... İşe yarıyor mu bilmiyorum. Hasta olmayı seviyorum. Hastalığının perdeleri azaldı ve ağırlaştı. Geçen yıl sarhoş olduğum andan itibaren ne yaptığımı hatırlamıyordum artık sarhoş olduğum günden geriye parçalı fragmanlar kalıyor yalnızca, onlar da bir rüya örgüsünün mantığına göre görünüşte rastgele bağlanıyorlar birbirlerine.

Bir süre önce bu perdeli anıları kaydetmeye başladım. Neden bilmiyorum. Sanki karanlığa gömülen bilincim kendini bir yere bağlamak istiyor. Onlarca saat, tonlarca alkol, yüzlerce insan ve her şey üstüne bitmek bilmez ses kayıtları. Dış macunu bitmiş. Geçen hafta bitmişti. Bir haftadır her gün ezip büzüyor, içine giriyor, kıyısına köşesine inip parçalıyorum. Sonunda bugün bana dedi ki 'Bitmişse bitmiştir, bırak artık'.

-

Gece eve dönerken yol kenarına pusmuş bir güvercin gördüm. Hastalıklı görünüyordu ve gözleri boşlukta bir şeye sabitlenmişti. Yanına oturup baktığı yöne baktım. Gördüğü şeyi gördüğümü sanmıyorum. Saat geç değildi ve sokaklar boştu. Yoldan geçen arabaların farları hızla silinen devasa gölgeler yaratıyordu duvarlarda. Hava nemliydi, ağır ve çiş kokuyordu. Güvercin sakin görünüyordu. İçi boşalmış, korkmaktan yorulmuş gibi umursamazdı. Eve götürsem mi diye düşündüm ama çok pisti, gagası uzun sürmüşe benzeyen bir illetten yamulmuştu ve umursamazlığı beni korkuttu. Sabah dışarı çıktığımda aynı caddeden geçtim. Aynı duvar dibinde kuşun yerinde çıplak ayaklı, yaşlı, sefil bir budist keşiş yatıyordu. Biraz ilerde hayvandan geriye kalanlar parça parça yola savrulmuştu. Öğlen ofiste müdür dinimi sordu. Ateist olduğumu söyledim, beni kiliseye pazar ayinine davet etti. Kocasını piskoposmuş. Uluslararası kalkınma üstüne bir vaaz dinledik ve hayatın yamulttuğu insanlar tanrıya taptılar. Çoğunu birlikte çalıştığım sivil toplum örgütlerinden tanıyorum. Elden ele dolaşan bağış kutusunun üstünde 'Tanrıyla her şey mümkün', yazıyordu. Üçüncü sınıf dünyada tanrı para ve kalkınma bir din. Ayinden sonra hep birlikte yemek yedik ve kalkınmadan bahsettik. Akşamüstü gazetede evrenin tahmin edilenden çok daha hızlı

genişlediğini fark ettiklerini okudum. Yönelim yıldızsız bir gökyüzü ve uzaklığın soğuttuğu donmuş bir evrene doğru. İnsanlarla arama girenin insan aklına sığmayan galaktik bir mesafe olduğunu düşündüm. Gömleğini hala almadı. Giderken vermeyi unutuyorum, almayı unutuyor ve boş veriyoruz. Avukat olmaktan nefret ediyormuş ve yataktan çıkamaz haldeymiş; antidepressan kullanmaya başlamış. ‘Mucize gibiydi’, dedi, ‘onları bulduğum için çok mutluydum’. Kullanmaya başladıktan altı ay sonra bırakması gerekiyormuş, dört yıldır kullanıyormuş, ama dozajı azaltmış çünkü aklını mahvediyormuş ilaçlar.

-

Babasını ana gibi sevenlere ne mutlu. Onlar pervasızca geçerler önünden dalında çürüyen meyvenin. Babasızlara ne mutlu. Herkes bilir meyveyi dalında bırakmayacağını piçin. Peki ne denir babasını evlat edinenlere? Ne yazık ki onlara, evrenin en eski suçu karda yuvarlanan kar gibi gelir, durur kapılarının önünde. Hayatın talihsiz meyvesi, ya çürüyüp düşecek dalından, ya doğacak babanın kanından.

Büyükbabam hayatının sonuna kadar çıkmamak üzere kendini eve kapattığında benden beş yaş büyükmüş. Babam büyükbabamın ölmekten korktuğu için evden çıkmadığını söylüyordu, ben büyükbabamın yaşamaktan korktuğunu düşünüyordum. Babam babası gibi olmaktan korktuğu için her gün, yani pazar günlerinde, çok soğuk kış günlerinde, evlendiği ve boşandığı, çocuğunun doğduğu ve annesinin öldüğü her gün, hatta kendini öldürdüğü gün bile her sabah erkenden evden çıktı. Her şeyden çok korktuğu şeye dönüşmüştü çoktan ve hiç fark etmemişti bile. Korkunla arandaki en uzak mesafeyi bulup sabitlemeli ve o mesafeye katlanabilmelisin.

Korkmaktan korkmamayı bilmeli ve korkuyu sevmeden de tüm varlığıyla kucaklayabilmelisin. Böyle söylüyordum kendime, bir gece önce rüyamda, her şeyin bir anlamı vardı. O gece büyükbabamın geçen ay yatağında beyin kanaması geçirdiğini öğrendim. Beyin kanaması geçirmiş yatağında büyükbabam ama ölmemiş. Beyni ölmüş ama büyükbabam ölmemiş, nasıl oluyorsa. Sabah evimin sokağındaki bir otelde uyandım. Yanımda uyuyordu, güneş yanığı derisi omuzlarında soyulmaya başlamıştı. Donmuş bir karanlığa büyüyen nafile bir evrende sanki birlikte bir hayat geçirebilirmişiz gibi sıcak göründü. Otelin restoranına indik. Kahve içtik ve gitti. Evin anahtarlarını bulamadım. Üstümdeki gece elbisesiyle ofise gittim. Gecenin parçalı hatıralarını toplamaya çalıştım. Sarılıp öpüştüğümüzü hatırlıyorum. ‘Sanırım sana aşğım ama hissetmiyorum’, dedi ‘...antidepresanlar aklımı uyuşturuyor’. Nasıl aşık olduğumuzu hatırlamadığımı fark ettim, aklımdan tamamen çıkmış.

-

Bomboş ve müthiş bir pazar günü. Bugüne kadar çok şeyi mahvettim ve şimdi balkonda hiçbir şey yapmadan huzur içinde içki içiyorum. Gömleğin sahibiyle bir daha görüşmedik. Çoktan Berlin’e dönmüş olmalı. Belki bir gün tekrar görüşürüz ya da görüşmeyiz. Fark ettiğini sanmıyorum. Bir süredir işe gitmiyorum. İlk birkaç gün telefonum sürekli çaldı sonra şarjı bitti ve sanki sonsuza dek kapandı. İş yerini arayıp bir bahane uydurabilirim ama yapmıyorum. Bir kaşıntıyı yaraya, bir yarayı hastalığa dönüştürüyorum, yaptığım bu. O gün günlerden çarşamba olmalı çünkü sabah yaşlı bir kadın evi temizlemeye geldi. Sarhoş ve çıplaktım, salonda müzik dinliyordum. Karşımda dikilinceye kadar varlığını fark etmedim. Daha önce hiç karşılaşmamıştık, onu tanımadım. Yorgundu ve çok

küçüktü. Belki yorgunluktan küçülmüştü. Karşımda belirdi ve evi temizlemeye başladı. Hareketsiz, anlamsız, berbat hissettim. Birkaç saat porno izleyip kahve içtim. Suriye’den kaçan mültecileri zorla siken insanlar konulu porno videolar var mesela. Dünyanın her yerinde ne yaparlarsa yapsınlar bir tür açlığı bir türlü gideremeyen insanlar tatmin olmanın bir yolunu arıyor. Bense artık ne kadar uğraşsam da insanın düşebileceği aşağılığa asla inemeyeceğimi biliyorum. Kötülüğün etik bir seçim olabileceği sınırlar çoktan aşılmış. Öğleye doğru kustum ve ateşim çıktı. Yaşlı kadın yatak odasına geldiğinde yatağın altında yatıyordum. Kafesteki vahşi bir hayvanı besler gibi bana yiyecek bir şeyler verdi. Öğleden sonra kendime geldim ve ufak tefek temizlik işlerine yardım ettim ve aynı dili konuşmadığım, boşalmış içki bardaklarını, oraya buraya savrulmuş geceliklerimi yıkayan, çarşafı değiştiren, şeyleri düzenleyen bu insana yakın hissettim, sanki yüzümüzü ellerimizin arasına alıp karşılıklı ağlasak mesela hiç saçma olmayacakmış gibi. Sonra ‘Falan¹, çok konuşuyorsun! 5 dolar, yalnızlık yok’ diyerek gavurlara seks satan Taylandlı fahişeleri düşündüm. Ben de 6000 kyats karşılığında evi temizleyen yaşlı bir kadından bir öğle arası samimiyet satın almayı umuyorum. Bu da böyle bir pornografi. Öğleden sonra birkaç kez daha kustum ve güneş batmadan birkaç saat uyudum.

-

Kyaw Zayar Swe kısaca Jojo. Kırk yaşlarında eski seks işçisi, şimdi seks işçileri arasında HIV ve AIDS oranlarını düşürmeye çalışan bir sivil toplum örgütünde alan görevlisi. Öğleden sonra Yangon’un eski loop treninde sıcaktan yamulmuş şehrin varoşlarını yavaşça ve tembel bir sarhoşlukla geçerek

---

¹Falan: Tayland’da gavur demek.

akşamüstü seks işçilerinin müşteri beklediği bir üst geçitteki birahaneye gittik. Erkek seks işçilerinin çoğu çoğunlukla kadın seks işçileri gibi ailelerine bakabilmek için seks satıyorlar. Jojo erkek seks işçileri arasında kadın seks işçilerinden seks satın almanın yaygın olduğundan söz ediyor. Ben sıcağın, içmekten, anlam verememekten ve hastalıktan yorgun hissediyorum. Çocukluğum boyunca süren ve bıraktığı izlerle hayatımı benimle yaşayan hastalıkları düşünüyorum. Siktiğim kadınları siktiğim adamları beni siken insanları düşünüyorum. Çocukken de insanları özliyordum. Hep özlüyorum insanları ve bu özlem dayanılmaz oluyor insanlarla birlikteyken. İnsanlarla birlikteyken sanki derilerinin gözeneklerinden, vücutlarından sızan sıvılardan, kokulardan, sıcaklıklarından ve kalplerinin atışından orada olduğunu sezdiğim ve hiç bilmeden özlediğim bir şeye dokunabileceğim gibi sağlıksız bir fikre kapılıyorum. Ondan kaçabiliyorum, saklanıp o yokmuş gibi yapabiliyorum uzun uzun yine de her ne yaparsam yapayım beni sürenin o olduğunu biliyorum. Jojo her yıl yaptığı gibi iki aylığına Kyaiктиyo’da bir budist tapınağına kapanacak. Artık işe gitmediğim için tapınağına kadar ona eşlik edip Tokyo’ya dönmeden Myanmar’ın kuzeyine, Bagan’a gitmeye, çocukken bir atlasta rastladığım uçsuz bir stepin ortasında dikilen pagodaları görmeye karar verdim.

TOKYO

.jean .istanbul .erkan

En yakın uçuşuma atlayasım var ama odadan çıkasım yok. Zamanın içinde koşarken düştüm ve değiştim. Basit ve imkansız bir çözüme hissettim. Karaya vurmuş ve saydam. Öldüğünü anladığımda hissettiğim şeyler gibi. Aylar içinde yüzümdeki çizgiler yıllarca derinleşti, ve gittiğim bir yerden geri döndüm. Hala hayatta ve hala hastayım. Biraz daha bozulmuş ve biraz daha iyi hissediyorum. Beni havalanından aldı, eve gittik. Bir bardak viski içtim, beni nasıl özlediğini dinledim. Sonra seks yapmak istedi, istemedim. Bir şeye öfkelenildiğini hissediyordum ama önemsemiyordum. Öfkesi giderek büyüyordu. Yalnız olmak istemiyordum ama kimseyle olmaya da çalışmıyordum. Karşımda soyundu ve yüzüme bakarak öfkeyle kendi kendini tatmin etmeye başladı, izledim. İğrenç buldum görüntüyü, izledim. Boşaldı, yüzüme bakarak öfkeyle. Benden nefret ettiğini söyledi. Terasa çıktı, çıplak. Paltomu alıp sokağa çıktım. Sonbahardı ve saat gece yarısını geçmişti. Yolda kalın, tıknaz gövdeli, yaşlı bir ağaç gördüm, dalları gökyüzüne uzanmış sonra tekrar toprağa dönünceye kadar ağırlaşmıştı. Her şeyin ortasında umursamazca dikiliyordu ve yapraklarının rüzgarda şefkatle salındığını duydum. Gövdesine sarıldım, toprağa yattım. Uyurken dağılıp düşen bir yapının sesini duydum. Saatler sonra uyandığımda sabah olmuş, yüzümün yarısı çökmüş, toprak dolmuş ve yeşermeye başlamıştı. Tokyo'nun, büyüklü küçüklü sayısız aşk otellerinin kuşattığı ve insanların seks alıp seks sattığı bir semtinde bir bar bulup bütün gün içtim. Hava karardığında çoktan soğumuştum ve sarhoştum. 2006 bağ bozumu bir şişe dom perignon aldım, onu da Uguisudani istasyonunda, köprü altında yaşayan suratsız adamla içtik. Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yoktu sustuk. Köprünün

merdivenlerinde oturdum ve otellerin neonları ve şehri delip geçen uğultulu trenin çığ ışıkları yüzüme vururken nefesimi tuttum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Hareket kaçınılmazdı ama neye yöneleceğimi bilmiyordum. Boşluğu hissediyordum yalnızca, boşluğun altında acıyla eğrilip yamuluyordum. Acı çekmeyi biliyordum. Acı çekmekten kaçmanın daha çok acıttığını biliyordum en azından. Okyanusun dibini boylar gibi hareketsiz ve içten acının içine çökmen ve sana istediğini yapmasına izin vermen gerekiyordu. Koşulsuz bir teslimiyet istiyordu acı, ancak öyle bırakıyordu yakanı. Acı çekmeyi biliyordum, yine de korkuyordum ondan. Birkaç ay önce Jean'dan bir mesaj almıştım. Bir telefon numarası veriyor onu mutlaka aramamı yazıyordu. Bir telefon kulübesi bulup numarayı çevirdim, bir asır çaldı telefon, kimse yanıt vermedi. Sana seslenen bir insana yönelip defalarca tuzağa düşmenin estetiği bu. Çünkü boşluğa inanmak yalnızlığın en saf, en aşırı hali, sonu yani. Ondan sonra da pek bir şey yok. Bir şeyin yok olduğu bir yer var yalnızca ve o yer boşluğa atıldığını artık içten içe çok iyi kavradığın an gibi berbat hissettirmiyor. Jean'ın artık orada olmadığını biliyorum. Ölülerini gömmedikçe hastalıktan kurtulamayacağımı biliyorum. Jean'ın artık orada olmadığını biliyorum ve onu kaybetmiş olmak, Jean'ın ötesinde Jean'a karşı bir an hissetmiş olduğum yakınlığı kaybetmiş olmak, yani uzayda yalnız değilmişim gibi hissedebildiğim o ayrıcalıklı yanılığın kaybetmiş olmak, işte bu fikre hayatım elimden alınıyormuş gibi direniyorum. Direniyorum ama, içten içe karşı konulamaz bir kesinlikle biliyorum. Sonunda, sonuna bir nokta konulabilecek ve sonuna yalnızca nokta konulabilecek bir cümle Jean, bitti. Dünya yıkıcı bir savaşa sürükleniyor diyordu radyo. Savaşta yalnız olmaktan çok daha kötüsü fakir olmak olmalı. Fakirleri düşünmüyorum. İçmeyi ve berbat hissetmeyi biliyorum. Yolda ölü bir serçe gördüm, ağzı açılmış ve gözleri

boşalmıştı. Çatısı uçmuş bir ev gibi. Artık orada kimsenin oturmuyor olmasını diledim. Havalanında bıraktığım birkaç kiloluk sırt çantasını alıp köprüye bakan bir otel odasında bir duvarın yanına koydum ve böyle yenik bir şekilde Tokyo'ya dönmüş oldum.

-

Gidebildiğin kadar uzağa gittiğinde orada bir insana ihtiyacın olacak, içinde eriyip varlığını doğrulaman için ve hepsi taş gibi soğuk, devam ediyorsun. Çok az şey yağmurlu bir Tokyo gecesi gibi müthiş hissettiriyor. Cilalı caddelerde atlara protez bacak üreten birini arıyorum çünkü kullanmaya cesaret edebildiğim tüm uyuşturucular aklımı delip geçiyor. Adı Salva. Yirmi sekiz yaşında. Elektronik mühendisi. Hindistan ve Çin'i geçip Güney Kore üzerinden Japonya'ya gelmiş. Bir yıl sonra evine dönmek üzere. Birkaç aylık bebeğine ve müstakbel karısına. Mahalledeki bir barda karşılaştık, gece boyu birkaç mekana girip çıktık. Son günlerde dünya yüzyılın en büyük ayını görüyordu ama ay Tokyo'da her zamankinden farklı görünmüyordu. Üstümde bir şeyin baskısını hissediyordum. Süper ayın, sınırların, gelmekte olan felaketlerin ve hiç gitmeyen varoluş illetinin. Bir binanın merdivenlerinde öpüştük. İstekli ve özenliydi; sağlıklı ve güçlü görünüyordu. Yırtıcı bir hayvan beni parçalasın istiyordum, vücudum iyileşirken düşüncemin de iyileşmesini umuyordum. Gittiğimiz barda bir grup insana katıldık. Aralarında genç bir kadın vardı, Yuki, ve güzeldi sanırım. Anlattığım saçmalıklara ürkütücü bir ilgiyle karşılık veriyor, her fırsatta elimi tutuyor, vücuduma sarılıyordu, nefesini yüzümde ve saçlarımda hissediyordum. Bize katılmasını teklif ettim; bir peçeteye telefon numarasını yazdı, gece yarısından sonra onu aramamı söyledi. Salva'yla kaldığım otele gittik. Sokaktan yansıyan neon

ışıkları sakın bir ritimle yanıp sönüyor, odanın içinde sürekli yer değiştiren gölgeler varlığını kaydeden küçük çantayı, odaya saçılmış içki şişelerini ve kadehleri uluorta gizliyordu. Salva dolapların içini, yatağın altını, banyoyu kontrol etti. Ben yatağa uzanıp bir bardak viski içtim. Yanıma geldi, tişörtünü ve pantolonunu çıkarttım. Penisini tuttum, elimin içinde büyüyüp gerildiğini duydum. Sırtını hayvansı bir yaratık dövmesi kaplıyordu ve vücudu yüzü gibi biçimliydi. Teni yumuşaktı ve bıçak gibi sertleştikçe yüzü değişti. Derisi ısınmış, boşalma arzusuyla dolmuş bir yay gibi gerilmişti. Sokaktan yansıyan ışık yanıp söndükçe bir süre göz göze geliyor sonra karanlıkta kayboluyorduk, geriye yalnızca insan etinin üstüne yatan nefes ve kısırlıktan merhamet diletken ölüm itkisi gibi bir şeyler kalıyordu. Sınırları görmek istiyordum ama sınırları tanımlayamıyordum. Acının içinde daha da derine inmeyi ve bir şeyin yok olmasını arzuluyordum. Sabaha karşı durulduk. Biraz içki içtik ve birlikte küvette yıkandık. Aynada tırnaklarımın sırtında açtığı yarıklara baktı. Ben yaralanmış ve rahatlamış hissediyordum. Sanki ölen bir şeyin yerinde yeni bir şey uyanıyor, yaşam içimde bir kez daha yavaşça geriniyordu. Dışarı çıkıp bir sokak lokantasında ayak üstü bir şeyler yedik ve şarap içtik. İslamın yol açacağı felaketlerden bahsettik. O Yahudilikten ve İsrail ordusundan söz etti ben de Türkiye devletinin Kürtlere yaptığı zulümden. Sonra bir telefon kulübesinden Yuki'yi aradık, yanıt vermedi. Sabah olurken Salva'yla metro durağına yürüdüm, o gün İsrail'e dönüyordu.

-

Bu sabah Erkan aradı, sarhoş. Londra'da bir gay barda bir çocukla tanışmış birbirlerine aşık olmuşlardı. Bir süredir birlikte Londra'da yeni arkadaşlarıyla birlikte yaşıyorlardı.

Erkan içkiyi bırakıp spora başladığı için eskiden olduğu sıklıkla aramıyordu. Birkaç haftadır Japonya'da bir dağ köyünde yaşıyordum ve o sabah kar yağarken zencefil çayı içip kitap okuyordum. Geri döndükten sonra insanlarla aramdaki yarık gittikçe açılmıştı, bazen soğuk hissediyordum bazen vücudum alev alacakmış gibiydi. Ama hep uzak hissediyordum. Perdesiz evimde sabahın ilk ışıklarıyla uyanıp Nepal'in dağ köylerinde bulup evin bahçesine astığım küçük yazılarla örülü renkli dilek bayraklarını görüyordum. Her şeyin çok uzağında kalbim sevinç doluyordu. Erkan aniden başlayan sağanak yağmur yüzünden Şile sahilde mahsur kaldığımız gün ne kadar mutlu olduğundan bahsediyordu. Ev arkadaşlarının yanına gelip sestem şikayetçi olduğumu duyuyordum. Dilek bayrakları rüzgarda aralıksız uçuşuyor, Erkan selvi ağacının neden dünyanın en güzel ağacı olduğunu anlatıyordu. Selvi ağacını görünce sarılmak istiyordum ona. Yıldız ormanında zehirli mantarların kafamızda açtığı yarıklardan, deterjanlı su baloncuklarını ormanın içlerine doğru takip ettiğimiz bir akşamüstü Erkan'ın bir ağaca sarılıp ağladığı unutulmuş bir an tüm açıklığıyla geri geldi. Sonra odaya Erkan'ın sevgilisi girdi, konuşmaları duyulmuyor, Erkan'ın hıçkırarak ağladığı duyuluyordu yalnızca. Varlığımın dibinde hiçbir şey hissetmediğim bir yere çekilip sessizce dinledim, telefon kapanana kadar.

ROMA

.erkan .babam .fındıkzade

Paris'te sokakları mülteciler, turistler ve deliler tutmuş. Duvar kenarında anlatıyor hiç durmadan, hiç kimseye. Sözcüklerin bu kadar özgür ve sonsuzca birbirlerine bağlanabilmesi herkesi korkutuyor, kimse inanmıyor söylediklerine. Delilik bir insana kendisinden başka kimsenin inanmaması çünkü. Bir insanın bu kadar yalnız olmaya hakkı yok sanki. Alarımın sesine uyandım ama yataktan çıkmadım. Ciğerlerim ve rahmim yırtılıyor kaslarım parçalanıyordu. Bilincim gidip geldikçe günün geçtiğini fark etmekten başka bir şey yapamadım. Bir gece uyandığымda vücudum titriyor, beynim ezilip yamuluyordu. Çocukluk arkadaşlarım odanın içinde karanlıkta dolanıyor ceplerimi ve defterlerimi karıştırıyorlardı. Kaslarımdaki ağrı beni sağır ediyor, bilincim gidip geliyor, ağrım artmıyor ama azalmıyordu. Ölmeyi bekliyordum. 'Hastayım, görmüyor musunuz?' diye sızlanıyordum yalnızca, 'Neden beni rahat bırakmıyorsunuz?'. Sonra bu sabah uyandığымda yataktan çıkabildim. Duş aldım, otel odasında ballı sıcak süt içtim ve hastalığın 3 gün sürdüğünü fark ettim. Şimdi yatakta tamamen iyileşmeden yazıyorum. Çünkü hasta olmak rüya görmek gibi. Anlam kurgusu zamana karşı dayanıksız. Ölüm ve yaşam arasında asılı kaldığım hastalık süresi boyunca gidip gelen bilincim bıçak gibi keskinleşti ve şimdi hızla köreliyor. Erkan'la karşılaştığımız gece annesi henüz ölmüştü, bana sevdiği bir şarkıyı dinletti ve aşık oldu. O'nu ve arkadaşı Bahadır'ı babamın evine götürdüm. Fındıkzade'deki evden ayrıldığım yazdı. Karısı babamı terk etmişti, boşalmış yatak odalarını ben almıştım. Babam geceleri yan odada sigara içiyordu ve bazen ağladığını duyuordum. Erkan ve Bahadır'la babam ve karısının boşalmış yatak odasında yerde yattık, seks yaptık ve sarılıp uyuduk

sabaha karşı. Erkan'ın annesi henüz ölmüştü, babam geceleri yan odada sigara içiyordu ve bezen ağladığını duyuyordum. Orman bizi çağırıyor sonra bizi şehre takip ediyordu. Biz hep şehre dönüyorduk. Şehir hep tozlu ve gürültülüydü, insanları delirmişti. Biz basit ve güzel bir şeyin peşinden gidiyorduk yalnızca. İşte yalnızca bu yüzden bizim de herkes gibi ölecek olmamız çok kötü.

-

Hindistanlı sevgilim dünyaya hukukun üstünlüğünü satan uluslararası bir organizasyonda yönetici. Havaalanında buluştuk, şimdi Roma'da Rotondo meydanında öğleden sonra şampanya içerken ayakkabımın kenarına yapışmış sakıza bakıyorum. Küpelerim kadehin üstünde parıldıyor ve insanların hala sakız çiğniyor olmasına şaşırıyorum. Bardağı şekilsizce tutan ellerim küçük, işe yaramamaktan yılmış gibi zarif ve anlamsız görünüyor. Uçaktaki gazete insanların Seine nehri üzerindeki köprülerin korkuluklarına takarak korkulukları çökerttiği dilek kilitlerinin satılıp gelirin mültecilere harcanacağını yazıyordu. İnsanların bu kadar çok dileğinin olması ve her şekilde her yerde bir şeye tapmanın bir yolunu bulması etkileyici. Baş parmağında hiç geçmeyen bir yara var. Bir kaşıntıyı yaraya dönüştürüyor ve iyileşmesine izin vermiyorum. Açıkça bana yöneltilen sorulara saçma sapan bir yanıt veriyorum gülerek, hepsi gülüyor. Ayakkabımdaki sakız ve sağ elimin işaret parmağının baş parmağında tekrar tekrar açtığı ve büyüttüğü yara dışında her şey tasarlanmış görünüyor. Mültecilerle birlikte çöpleri de topladıkları için Roma normalde olduğundan daha temiz şimdi. Köşe başlarını tutmuş silahlı askerler olmasa olup bitmekte olana dair herhangi bir iz bulmak mümkün değil. Buraya nasıl geldiğimi düşünüyorum. Nasıl olup da kendimi

bu insanlar arasında bulduğumu hatırlamıyorum. Karşımda oturmuş öğleden sonra viskisini yudumlarken ‘Dünyanın geleceği adına elitler kaynakların eşit dağılımını sağlamak için insiyatif almalı’, diyor. Düşüncesiz biri, elektrikli diş fırçası kullanan bir katil. Onu neden sevmiştim hatırlamıyorum. Onu hiç sevmiş miydim bilmiyorum. Güney Sudan’da mahkumların kapılarını kırıp kaçtıkları döküntü hapishane binalarını herkese yetecek kadar büyük ve herkesi içeride tutacak kadar sağlam ceza komplekslerine dönüştürdüğünü anlatıyor. En azından kimse için bir hapishane inşaa etmedim. ‘Birileri insanlığın pisliğini temizlemeli’, diyor. Hala belirsiz bir evrende sonlu bir bilinç olarak vuku bulmuş kırılğan varlığından ödün vermeyi insanları, parayı ve ütülü gömleklere aynı hassasiyetle seven gezegen kahramanlarına bırakıyorum. Güneşin herkes için doğmadığı sapkın bir dünyada yapma değil yapmama özgürlüğü tanımlanabilir yalnızca. Biraz dolaşmaya karar veriyoruz hep birlikte. Kalabalığın içinden akıp gidiyoruz. Kulaklığının birini bana uzatıyor. Caz dinliyor. İki bin yıllık şehrin arnavut kaldırımlı dar sokaklarında yürürken nehrin kıyısına sıkışmış ağaçların sonbahar renklerini aydınlatan güneşi tenimde hissetmeyi seviyorum. İnsanların söylemekten utanıp düşünmekten utanmadıkları şeyleri düşünüyorum. Çocukken babam bazı ilkbahar günlerinde sabaha karşı beni uyandırır ve birlikte şehrin duvarlarını boyamaya çıkardık. Okumayı henüz öğreniyordum ve el yazım berbattı. Yazabildiğim kadar büyük yazıyordum ama boyum çok kısaydı. Böyle bir çocukluk fotoğrafım var. Kaldırımın bir karış üstünde çarpık çurpuk bir yazıyla ‘Sevgi gerçektir’, yazıyor. Yazının yanında elimde fırçayla dikiliyorum. Bakışlarım kameraya yönelmiş görünüyor ama dikkatli bakınca kameranın arkasına, babama baktığım anlaşılıyor. Gülerek, kuşkusuz bir sevgiyle, mutlu. O fotoğrafın ne zaman kaybolduğunu bilmiyorum. Sevginin

gerçek olmadığını biliyorum. Yine de güneşin herkes için doğmadığı bir dünyaya inanmıyorum. Umrumda değil sonsuza dek bir kara delik yutsa bizi şimdi, ama hepimizi. Geriye hiçbir iz bırakmadan. Ama bu çelişki insanı kırmıyorsa. Yani insanı kırmıyorsa bu çelişki. Işıklarda duruyoruz hep birlikte. Ben, o ve diğerleri. Sonra kalabalık akıp gidiyor, bekliyorum. O'nun diğerleri ve kalabalıkla birlikte gidişini izliyorum. İnsanların aramızdaki mesafeyi doldurmasını bekliyorum. Yapmak istemediğim şeyleri yapmayabiliyorum yalnızca. İşte hepsi bu. Sonunda tekrar kayboldum.

JAMES

.kar .tokyo .chagal

Dave kırklarında New York’lu bir organik kimya profesörüydü. Babası Yahudi’ydi, kız kardeşi dansöz. Japonya’da yürütmeye geldiği iki yıllık araştırmayı yaralamıştı. Geç saatlere kadar çalışıyor, laboratuvardan eve dönerken yol üstünde bir barda viski içip kafayı buluyordu. Birkaç ay için şehre gelmiştim, karanlık bir barda tanıştık. Haftada birkaç gün görüşüyor onun sekizinci kattaki dağınık stüdyosunda seks yapıyorduk. Çocuk kilidini görmediği için penceresini kapatamadığından kışın ilk günlerinde bronşit olmuştu; başka bir yerde yaşıyor oradan nadiren gelip insan içine çıkıyordu. Ufak tefek güzel bir adamdı; tükenmiş bir hali vardı. Bilim sağlığını ve arzularını emmiş, onu bozguna uğratmıştı. Beni götürdüğü mekanların müdavimleri ilk kez yanında bir kadın görüyor çoğu bana asılıyordu. James’le böyle tanıştık. Ellilerinin başında geçkin bir pop yıldızıydı. Servet ve kadın peşinde koşan aptal bir adamdı; birkaç yıl önce evinin yakınında bir viski bar satın almıştı. Mekan haftanın üç gecesini açılıyor, James bar tezgahının arkasında bütün gece içiyor, sarhoş olduğunda çekilmez oluyordu. Bara gelen hayranları James’in gerçekliğinden hayal kırıklığına uğruyor yine de James her gece sikecek bir kadın buluyordu. Dave’in ardından bara girdiğimde barın arkasından bana bakan sarhoş ve bunalmış bir yüzdü. Gece boyunca bize içki ikram etti ve gecenin devamında bize katılmak istedi. Dave’le James’i atlatıp sekizinci kattaki stüdyoya gidip seks yaptık. Hastalığı giderek kötüleşiyor, gittikçe daha yorgun hissediyordu. O uyumadan evden çıkıp kaldığım otele gittim. Birkaç gün sonra James’in barına döndüm. Kapatmak üzereydi ve kapı dışarı etmekte olduğu kalan son iki müşterisi onlarla birlikte başka bir bara gitmem için ısrar ettiler. James’de bize katıldı. Bar taburesinin

üstünde sarhoş, yorgun, sıkkın ifadesiyle viski içerken ağzından eksik etmediği kürdanla oynuyor, çağdaş bir kovboy gibi görünüyordu. Çekilmez, alaycı bir kaltak olduğumu söyledi ve böylece birlikte geçirdiğimiz uzun günler ve aralıksız içtiğimiz bitmez gecelerden sonra eve birlikte dönmeye başladık. Babası Amerikalı bir askerdi ve Japonya’da görev yaptığı dönem James’in annesiyle tanışmıştı. Şimdi genç Filipinli karısı ve James’ın kız kardeşiyle Amerika’da yaşıyordu. James Japonya’da annesiyle aynı şehirde yaşıyor taillerde babasını ziyarete gidiyordu. Kafa derisine yapıştırılmış bir postişi, parlak kumaştan tanga külotları ve beni siktiği devasa bir vibratörü vardı. Alet o kadar güçlüydü ki seks yaptığımız gecelerin ertesi günü kasılmalar devam ediyor, yerli yersiz orgazm oluyordum. Sabahları beni Chevroletlerinden biri ya da vintage Cadillac’ıyla şehrin sanat müzesine bırakıyordu; bir vibratör tarafından sikilmekten ve içmekten dağılmış halde triennial hazırlıyordum. James’in sex yaptığı kadınlardan biri James’e bir erkek evlat vermiş James oğlu Jake için oğlum Jake’e adlı bir beste yapmıştı. Sex yaptığı kadınlardan biri James’e bir kız evlat verdiğinde James kızı Sophie için kızım Sophie’ye adlı bir beste yapmıştı. Sex yaptığı kadınlardan biri James’e başka bir erkek evlat verdiğinde James bir daha hiçbir kadının içine boşalmamaya karar vermişti. Bu kadar zekiydi ve yaptığı müzik berbattı. James insanlara bir şeyler vermekten zevk alıyordu, bense hiçbir şey almayı beceremediğim gibi hiçbir şey vermeyi de beceremiyordum. Hiçbir şey almamak istemek kolay geliyordu ve bu kimseyi pek rahatsız etmiyordu. James’i ise öfkelen diriyordu. Sinirli bir mizacı vardı. Böylece bana verdiklerini almaya çalışmaya ve ona bir şeyler vermeye başladım. Bir radyoda DJ’lik yapıyor 80’lerden rock parçaları çalıyordu. Yatakta önce beni halledip sonra ağzıma boşalıyordu. Tadını seviyordum. İçmekten ve sikişmekten yıpranmış vücudunu, ellerindeki yaşlılık lekelerini seviyordum. Kendimi

yatakta yanına uzanmış saçlarıyla birlikte aptal postişini okşamayı severken izliyor, koşulsuz teslim olmuş ve dingin hissediyordum. Japonya Noel'i kutluyordu. James tanrıya değil ama Noel'e inandığını söylüyordu. Dünyayı küçümsemekten yorulduğumu hissediyordum. İnsanların değer verdiği aptal şeyleri, aptal şeylere değer veren insanların aptallıklarını ve diğer her şeyi küçümsüyordum. Otuzlarımın başındaydım ve şehirleri ve insanları geçmekten başka bir şey bilmiyordum. Birkaç ay sonra Japonya'dan ayrılacağımı biliyor ama nereye gideceğimi bilmiyordum. James bana kısa ömürlü bakımı zor bir Noel bitkisi vermişti. Bitkinin daha Noel gelmeden ölmeye başladığını fark ettim ve onu hayatta tutmak için çaba sarf ettim. Bir bitkiye bakıp bakamayacağımı merak ediyordu James. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Dave'le gittiğimiz barlara şimdi James'le gidiyorduk. James Dave için kötü hissetmem gerektiğini söylüyordu. Dave'in duygularına karşı kayıtsızdım. Yalnızca tanımadığım insanlara şefkat duyabiliyordum. İnsanları hayal etmek kabul etmekten kolay geliyordu. James sürekli beni mutlu etmek için bir şeyler yapıyor sonra olmayacak şeyler yüzünden azarlıyor, giderek artan bir sıklıkla aşığılıyordu. Beni aşığılmasına izin veriyordum. Aşığılanmaktan zevk alıyordum. James'in neden zevk aldığını tam olarak bilemiyordum. İnsanlar için bir şeyler yapmayı seviyordu. Kendini hayırsever bir insan olarak görüyordu. Ben hayırseverlikten tiksiniyordum. Belki de karanlık otoyolda bir şehirden diğerine geçerken penisine bulaşan rujumun kırmızılığını seviyordu. Sabah birlikte küvette yıkanırken televizyon izlemeyi seviyordu. Belki sabah küvette televizyon izlerken bahçedeki sonbaharın süzdüğü ışığın içeri sızıp ıslak insan etine düşüşünü seviyordu. Komik bir insan olarak tanınıyordu ve komik bir insan olduğunu söylüyordu, bense onun tersliği, karanlığı ve yalnızlığına kapılmış hissediyordum.

Başka türlü bir şey hissetmeyi bilmiyordum belki. Belki her yere götürüp içinde kaybolduğum kendi karanlığımı. İnsanları uzaklaştırmaktan vazgeçmezsem sonunda yapayalnız kalacağımı söylüyordu James. İstedğim buydu belki de. Yalnız kalmak istiyordum. Her tür ilişkinin altını kazıyor bu çakma pop yıldızının beni sürmesine izin vererek kendimi ve elimi sürdüğüm her şeyi peşinen aşağılıyordum. Belki bir kez daha değişiyordum. Belki ilk kez değişiyordum. Mutsuzluk için elimden geleni yapmıştım ve artık bitmişti belki. Mutsuzluğun içinde daha derine inemiyor hareket kaçınılmaz olduğu için artık su üstüne çıkıyordum. Korkuyordum bundan ve devam ediyordum.

-

James'in hayranlarından birinin bizi götürdüğü bir mekanda masamıza birkaç konsomatris gönderdiler. İçlerinden biri 19 yaşında sevimli bir kadındı. Mekandan çıktığımızda işten çıkmış kulübün kapısında sigara içiyordu. Bizi gittiğimiz bara takip etti. Bileklerindeki kesik izlerini gösterdi, defalarca kez abisinin tecavüzüne uğradığını söyledi. Bana yaptığı illüstrasyonları gösterdi. Yeni yetme karanlık işlerdi. Birlikte James'in evine gittik ve seks yaptık. Vücudu biçimliydi, çocuksu bir havası vardı. James beni sikerken ona oral seks yaptım ve yüzümün aynadaki yansımasına baktım. James onu sikerken üstüme yattı ve korkmuş bir çocuk gibi titreyerek vücuduma sarıldı. O hissi tanıdığımı hayal ettim. Çocukken avucumda eve getirdiğim yaralı kuşlar gibi sıcaktı ve kalpleri hala atıyorken onları nasıl yaşatabileceğimi bilmiyordum. James alt kata indikten sonra yatakta kaldık ve sarılıp öpüştük. Sonra hep birlikte küvette yıkandık. Uyumak üzere tekrar yatağa girdiğimizde hava aydınlanmak üzereydi, telefonu çaldı. Erkek

arkadaşının onu almaya geldiğini söyledi. O giyindi biz çıplak bekledik. Taksi geldiğinde kapıya çıktım. Uzakta, taksinin yanında yol kenarındaki bir ağacın altında karanlık bir silüet olarak dikiliyordu çocuk. Hava soğuktu ve neredeyse çıplaktım. James içerde kalmıştı, ben kapıya çıkarken üstüme ince kırmızı bir pelerin almıştım. Hava ağır ağır aydınlanırken hızla vedalaştık. Arkasından ağacın altındaki genç çocuğa el salladım ve hava ağardıkça giderek bir insana dönüşen silüetin öfkesini ve nefretini kalbimde hissettim. Aramızdaki mesafeye rağmen fiziksel bir darbe almış gibi sendeledim. Taksinin gitmesini beklemeden içeri girdim. Birkaç saat uyuduktan sonra kalktım, öğleden sonra birkaç fotoğraf çektim. James akşama doğru uyandı, kız kardeşi annesini ziyaret etmek için Japonya'daydı, birlikte James'in hayranlarının bir davetine sonra James'in barına gittik. James'in kız kardeşinin altı çocuğu vardı. James kız kardeşinin hasta olduğunu söyledi. İlgi çekmek için çocuk yapıyordu kız kardeşi. Hastalığı buydu. Yorgun, boş bir kadındı. Bir süredir yapacak bir şeyim olmadığı için James'e barda yardım ediyordum. Barın arkasında James'le birlikte içiyor gelen giden insanlarla konuşuyordum. Barda insan olmadığına seks yapıyorduk. Triennial bitmişti ama Tokyo'ya dönmemiş şehirde kalmıştım. İnsanlara James'le birlikte olmak için şehirde kaldığımı söylüyordum. Yalandı bu. James bunun bir yalan olduğunu biliyor ve önemsemiyordu. Beni sürekli yanında istiyor insanlara yatak maceralarımızı ve ona ne kadar hayran olduğumu anlatıyordu. Hayranları James'i beni siktiği için tebrik ediyorlardı. Kaba zevkleri ve eğlenceye duydukları bitmez açlıkla sıradan insanlardı. Aptal ve bayağıydı bu tür insanlar, savaşıyordum. İnsanlarla savaşmaktan vazgeçerek kazanmayı umuyordum. Vakit kazanmayı umuyordum en azından. Ama ne için bilmiyordum. Birkaç ay içinde Japonya'dan ayrılacaktım ama nereye gideceğimi bilmiyordum. James'le eğleniyordum

ve başka bir şeyi önemsemiyordum. Ağacın altındaki karanlık silüeti düşünüyordum. Suçluluk duymamı istiyordu ama suçluluk duymuyordum. İnsanlarla bir an için birbirimize yakınlaşmamız yeterliydi. İncelik ve bir anlık yakınlık. Başka bir şey aramıyordum.

-

Sarhoştum ve merdivenlerden düştüm. Kimsenin beni tutamayacağı bir yükseklikten düştüm. Sanki bir insanın başka hiçbir şey yapmadan ve başka hiçbir şey yapabilmeyi ummadan bir an durup tüm varlığıyla böyle bir düşüşü izlemesi için o yükseklikten düştüm. Tokyo'da bıraktığım sevgilim şehre geldi, Tokyo'ya dönmemi ve kendimi toparlamamı istedi. Dağılmış hissetmiyordum. Dünya istediğimiz gibi olmayınca dünyayı olduğu gibi istemeyi öğreniyorduk yalnızca ve dizlerimizin üstünde yaşamayı. Benimle evlenmek istediğini söyledi. Onu sevmediğime inanmak istemiyor. İnsanları inanmak istediklerinden başka bir şeye inandırmanın ne kadar zor olduğunu düşünüyorum. Savaşmıyorum. Onları öldürmüyor, bakıp büyütüp besliyor, yaşatmaya çalışıyorum. Saplantılı düşüklere bir ordu yaratıyorum. Öz sevgimi yüzeysellik ve bana tapan bir sakatlar ordusu ayakta tutuyor. İnsanlarla uğraşıyorum. Hastayım. Çocukken de hastaydım. Sokağa her çıktığımda nefesim kesiliyor gece boyu süren öksürük krizlerine kapılıyordum. Okul saatleri dışında vaktimin çoğunu evde evcil hayvanlarımla eşliğinde okuyarak geçiriyordum. Annem ve babam benimle ilgilenmesi için kendilerini aratmayacak sevgisiz bir kadın bulmuşlardı ve evcil hayvanlar sürekli ölüyordu. Evde sürekli bir hayvan sirkülasyonu vardı. Hastaydım ve bakamayıp öldürdüğüm evcil hayvanlarla yaşıyor, hiç tanımadığım insanları özlüyordum. Şimdi insanlar benim için çocukluğumun insansız

boş evlerinde sürekli ölen evcil hayvanlardı.

James'in çocuklarına birer heykel aldım. Onları sergiye götürmek istiyorum, Chagal, böyle bir şey olmayacak. Gittiğimiz bir barda sarhoş olup barın sahibi kadına asıldığım için James beni bir kış gece yarısı her şeyden uzak izbe bir yerde bırakıp gitti. Çantamı kim bilir nerede bırakmıştım ve ne taksi çağırabileceğim bir telefon ne de arayabileceğim kimse yoktu. Böylece James'le aramızda olan bitenin sandığımın aksine basit ve kırılğan bir temastan ibaret olduğunu anladım. Aramızda asla kapanmayacak bir mesafe bizi sonsuz bir an boyunca birbirimize bağlamıştı. Hepsi bu. Hastaydım. Barın sahibi ellilerinin sonunda bir Japundu. Dünyadaki bütün Japonlar gibi yaşını hiç göstermeyen çekici sevecen bir kadındı. Saçlarına dokunmaktan hoşlandığımı ve ellerini tutarken nefes alışımın yavaşladığını hatırlıyorum. Hastaydım ve kar altında incecik bir elbiseyle çıkışsız ve insansız durup insanın kendini öldürtmesinin ne kadar kolay olduğunu bir kez daha anladım. Sıradan insanın sıra dışı bir yok etme gücü vardı, müthişti bu. Sonra ışsız gecede yıldızsız bomboş gökyüzünün altında karın siyahlığına şaşırđım. Bunun gibi gece yarları karanlıkta dünyanın en soğuk zeminlerinden giysilerimi topladığım evleri düşündüm. Güvenlerini asla sikip atmadığım ve yanlarında uyuyabilmek için sirmek zorunda kaldığım sevgili arkadaşlarıımın evleri. Hastayım. İnsanların basit ve düşüncesiz bir doğallıkla yapıveriyor gibi göründükleri her şey bana imkansız geliyor. 'Basit şeylerin senin için neden bu kadar karmaşık olduğunu anlamıyorum', demişti. Bu kalması için bir neden değilse gitmesi için bir nedendir diye düşündüm. Çoktan gitmiş olmalı. Karın derin siyahlığına şaşırarak içime

boşalan arkadaşlarımı düşünüyorum. Çocukluğumdan beri defalarca rahmime yapışan yaşamı. İstemediğin bir şeyi yaratma korkusunu düşünüyorum. Hiç yaratamama korkusunu düşünüyorum. Otoyolda atların güzelliğinden bahsettiğim o akşamüstü James'in beni götürdüğü at çiftliğini. Rüzgarlı gökyüzünün maviliğini, o atın dipsiz ve ağzına kadar su dolu bir kuyu gibi karanlık devasa gözünde James'le beliren yansımamı ve neye dönüştüğümü düşünüyorum. Kar altında ölüyorum ve kabulleniyorum. Sanki hiçbir zaman ölümün her şeye dönüşebilen sonsuz yüzlerinden başka bir şey düşünmemişim gibi. Süper ay yine gezegenin üzerinde parılıyor ve anlam hızla dünyadan çekiliyor. Hayatta kalmaya devam ediyorum çünkü başka nereye gidebilirim bilmiyorum. Hepimiz yaşamak için ölmenin bir yolunu buluyoruz. Hayatta kalmak için öldürüyoruz kendimizi. Uzaya saçılan radyo dalgaları gibi evrenin sonuna kadar kimse tarafında duyulmayabileceğimizi bilerek konuşuyoruz. Cesaretimiz dokunaklı ama dokunmak diye bir şey yok. Karanlıkta göz göze gelip kırıldığımız yerlerden birbirimize tutunuyor sonra birbirimizin canına okuyoruz. İnsan olmak sancılı ve çok zor oluyor.

-

Bir kara delik tarafından yalanıp yutulmak istiyorum ama umut etmeye alışık değilim. Dave, James'i sikerek onu hayal kırıklığına uğrattığımı söyledi. Bunu komik buldum. Dave, James'in bayağı, kötü bir insan olduğunu ve onu tiksindirdiğini söyledi. James'in bayağı olduğunu düşünüyordum. Ve birkaç kere yaşlılığını ve bayağılığını tiksindirici bulmuştum. Kötü değildi bana göre. Kötülük ahlaki bir kategoriden çok ara sıra doğallıkla tercih edilebilir bir yöntemdi. James kötü değildi bana göre. Bir süre onu sevdiğimi düşünmüştüm, bu iyi ve

yeterliydi. James'in giderek artan aşağılamalarından ve beni saçma sapan nedenlerle orda burda yolda bırakmasından sıkılmıştım. Birlikte çalıştığım bir koleksiyoncu James'in hayranıydı. Adam emekli bir profesör, aileden zengin bir Japon, amatör bir müzisyendi ve yaşlı akademisyenlerden oluşan bir müzik grubunda akustik gitar çalıyordu. Şehre geldiğimde denk getirebilsem adam ve arkadaşlarının konserlerine gidiyordum. Şehrin en eski barlarından birinde eski blues parçaları çalıyorlardı. James bir konserde onlara eşlik etmeyi teklif etmişti. Adam ve arkadaşları mutlu olmuşlardı. James'ten sıkılmıştım ve konserden sonra şehirden ayrılmaya karar verdim. Çeşitli nedenler uydurup James'i atlatıyordum. Gittiğim barlarda arada karşılaşıyorduk. Mekandan bir kadınla ayrılıyor sonra beni arayıp onlara katılmam için evine çağırıyordu. Gitmiyordum. Onda büyümeden yaşlanmış, eskimiş, bozulmuş bir şeyden başka bir şey görmüyordum artık. Sıradan, zevksiz bir insandı. Bense her vahşi hayvan gibi insan karşısında güvensiz hissediyordum. Evcilleştirilmek için yanıp tutuşuyor insanın kabalığı karşısında küle dönüşüyordum. Tokyo'daki sevgilim bana hakaret dolu mesajlar atıyor, sonra arayıp özür diliyor, onu affetmem için yalvarıyor, bazen ağlıyordu. Haftada birkaç kez yapıyordu bunu. Annem ölmüştü ve o beni aldatıyordu. Bir öğleden sonra kuzenimden öğrendim annemin öldüğünü. Bir konferans için şehir dışına gitmek üzere evin kapısında ayakkabılarımı giyerken aradı. Aramızdaki zaman farkını ileri sürerek cenaze törenine gitmedim. Çalışma odasında güneş battıkça evin içine dolan karanlıkta oturdum ve bekledim, annemi hatırlamaya çalıştım. Karanlıkta sevgilimin sevgilisiyle eve girdiğini duydum. Gülüştüler, mahalledeki Çin lokantasından yiyecek siparişi verdiler, içki içtiler ve seks yaptılar. Odanın karanlığında annemi hatırlamaya çalıştım.

Geceyarısına doğru uyudum, sabah olduğunda evde yalnızdım. Sevgilim ve sevgilisinin kahvaltısından arta kalanlar mutfak masasının üstüne modern bir resim gibi yayılmıştı. Öğleye doğru dışarı çıkıp şehirde yürüdüm. Akşam eve döndüğümde beni kapıda karşıladı. Her zamanki gibi keyfi yerindeydi. Yolculuğumun nasıl geçtiğini sordu, yanıt vermedim ve konu kapandı. Kendinden başka kimseyle pek de ilgilenmeyen bir insandı ve etrafında olan biten hiçbir şeyin farkına varmayacak kadar kayıtsızdı. Birkaç gün sonra başka bir sevgilisi olduğunu bildiğimi söyledim. Başka bir sevgilisinin olmadığını, böyle bir şeyi düşündüğüm için ruh hastası olduğumu söyledi ve bir psikiyatriste gitmemi önerdi. İnsanın dandikliği karşısında acı çekiyordum. Çektiğim acının beni yeşerttiğini, acı çektiğimin fiziksel varlığımdan apaçık görülebileceğini hissettim. Yüzüne baktığımda orada beni tiksindiren bir şey gördüm. Aldattığım insanları düşündüm ve aldatmanın ne kadar kolay olduğunu hatırladım. Şimdi onun acı çekişini izliyorum; dizlerinin üstünde dendiğini, umut edip tekrar tekrar yanıldığını, yıldığını görüyorum ve umursamıyorum. Kayıtsızlığım kalbini buruşturuyor. Ben de oradan geçmişim. Acı çekmesi için hiçbir şey yapmıyorum. Acı çekmemesi için hiçbir şey yapmıyorum. Onu önemsemekten ve korumaktan vazgeçtim ve bu ona acı veriyor. Birlikte yarattığımız dünyayı yaşıyoruz. Başından beri yanlış bir hayatın parçası olmayı kabul ediyor sonra varlığımızı doğrultamıyoruz. Cömertçe birbirimizin tükenişini kurguluyor, aralıksız birbirimizin canına okuyoruz. Birbirimiz için yapabildiğimiz şeyler bunlar. James çocukları, kız kardeşi ve çocuklarının anneleriyle dondurma yiyordu. Kitap okurken camdan dışarı baktığımda gördüğüm buydu. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Hareket kaçınılmazdı ama neye yöneleceğimi bilmiyordum. Yalnız olmak istemiyordum ama yalnız olmamayı beceremiyordum. İnsanları hayal etmek beni mutlu

ediyordu. Özlüyordum insanları ve onlara ulaşamıyordum. Onları özlemeye programlanmışım sanki. Dave insanlara güvenmesinin ve yaklaşmasının ne kadar zor olduğundan söz ediyordu. Anlıyordum. James'i siktiğim için kötü hissetmemi istiyordu. Bir insana ne kadar ihtiyaç duyduğumuzdan ve bunun nasıl korkuttuğundan söz ettik. Sonra seks yaptık. O sabah ilk kez Dave'in sekizinci kattaki stüdyosunda uyandım. Birbirimize gülümsedik. Stüdyo'dan çıktım ve Tokyo'ya döndüm. Korkuyordum ve kaçıyordum korkudan.

TAYLAND

.laos .tokyo .çöl

Bazen bir şeyin sonuna ne kadar yaklaşırsan ona o kadar sıkı tutunmaya çalışıyorsun çünkü nereye gideceğini bilmiyorsun ve geride kalacak olanlar onları sana bağlayan her tür bağı kemirip senden kurtulmak istiyor çünkü geri dönmeyeceğini biliyorlar. Bir yeri bırakıp gidecek olmak ölüme çıkan bir hastalığın sonunda olmak gibi. Geride kalacak olanlar seni bırakmak ve yaşamlarına devam etmek istiyor. Sense onlara yaşamın buna bağlıymış gibi daha önce hiç duymamış olduğun bir bağlılık duyuyorsun ve artık vedalaşıyoruz.

-

Hayatım boyunca zamandan başka bir şey öldürmedim, dedi. Başarılı. Yine de zamanı harcadığında onun da seni harcadığını henüz öğrenmemişti. Laos'tan karayoluyla Tayland'a geçiyordum ve yolda orta yaşlı bir İskoç peşime takılmıştı. Altı aydır birkaç hafta için geldiği Tayland'ın kuzey batısında yaşayan arkadaşının yanında kalıyor, vize için birkaç ayda bir günü birlik komşu ülkelere gidip geliyordu. Yeni Çin yılının ilk günüydü. Bir gece önce Laos'u işgal eden Çinli turistlerin havai fişekli kutlamalarına katılıp sabaha kadar içmiştim. Kapanmak üzere olan bir Belçika barının sahibi bana son bir içki servisi etmeyi kabul etti; orada adamın arkadaşı bir Laosluyla karşılaştım. Gençliğinde Fransa'da spor eğitimi almış sonra dünyayı dolaşmıştı, Fransızcası iyi sayılırdı. Barın sahibi olan arkadaşını ekip beni Çinli insanların yeni yılı kutladığı restorana götürdü ve yoksul ülkesini işgal eden zengin turistlere sövdü. Yıllarca karate ve box yapmıştı. Strasbourg'da eğitim gördüğü yıllarda sürekli Araplarla dövüşüğünü anlattı. Saygısızdı Araplar,

insanın anasına sövüyorlardı. Kırklarının ortalarındaydı ve sporu uzun yıllar önce bırakıp ticaret yapmaya başlamıştı. Geleneksel giysiler üretilip satıyordu. Ufak tefek koyu derili sakin bir adamdı. Alçak yumuşak bir sesle konuşuyor havada süzülüyormuş gibi yavaş ve yumuşak hareket ediyordu. Yanında huzurlu hissettim. Amerikalıların Vietnam'dan çekilirken ellerinde kalan bombaları hemen kullanılmak üzere Tayland'a verdiğini ve Tayland'ın da Laos'u bombalayıp dümdüz ettiğini anlattı. Gerçekten Laos'da sarı orak çekiçli kıvılcık bayraklar ve fakirlik dışında görece pek bir şey yoktu. Arabasıyla beni şehirde dolaştırdı sonra benimle seks yapmak istedi, kabul ettim. Evinin anahtarını iş yerinde bıraktığını, sabahın dördünde gidip alması gerektiğini ama şehir merkezinin biraz dışında birkaç saatlik bir oda kiralayabileceğimiz mekanlar olduğunu söyledi. Fikir hoşuma gitmedi, yalan söylediğini düşündüm, beni otelime geri bırakmasını istedim. Israr etmedi. Otele girmeden civardaki bir gay bara uğradım, orada yirmilerinin başlarında Pakistanlı bir çocuk peşime takıldı. Bar kapanınca birlikte otele gittik ve terasta bir şeyler içtik. Vientiane'de bir İtalyan restoranı işletiyordu, dindardı. Ben içki içerken gazoz içti sonra bana sarıldı, öpüştük. Heyecanı hoşuma gidiyordu ama yorgun hissediyordum. Onu gönderip yattım. Birkaç saat sonra kalkıp sınırı geçmek üzere aceleyle otelden ayrıldım ve yolda İskoçyalıyla karşılaştım. Parasız pulsuz serserinin biriydi. Sınır kapısında beni terminale götürecek bir taksi kiralarken onu da terminale bırakmamı istedi. Terminalde birkaç saat bira ve sigara içtik. İskoçya'nın bağımsızlığı ve Brexit'ten ve işte insanlardan konuştuk. Ondört yıl evli kalmıştı, evliliğinin son dört yılı kabus gibi geçmişti. Dört çocuğu vardı ve en küçük kızı hala annesiyle yaşadığı için bazen eski karısını görmek zorunda kalıyordu, birer yabancı gibi selamlaşmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Terminalde Tayland milli marşı çalmaya başladı ve Taylandlı

insanlar hazır ola geçtiler. İskoçyalı onlara katıldı ve saygısızlık etmemek için benim de katılmamı rica etti. Herhangi bir milli marşa saygı borcum olduğunu düşünmüyordum ama İskoçyalıyı geri çevirmemek için en azından ayağa kalktım. Sonra biraz daha içtik ve onu yaşadığı yere götürecek otobüse bir bilet aldım ve ona biraz para verdim. İnsanların geleceksiz yaşayabilmesi beni şaşırtıyordu. Geleceksiz bir yaşamı desteklemek istiyordum. Beni Chiang Mai'ye götürecek olan otobüsün bir gün sonra olduğunu fark ettim. Yer değiştirmekten ve içmekten kafam karıştığı ve günleri takip edemediğim için Laos'dan planladığımdan bir gün önce ayrılmışım. Başka bir otobüste kendime eğreti bir yer buldum ve ondört saatlik bir otobüs yolculuğunun ardından Chiang Mai'ye vardığım günün gecesi bir dağın tepesinde sarhoş şehre bakarken bir an o kadar kaybolmuşum ki beni motorsikletiyle şehrin manzarasını görmem için tepeye çıkararak insana 'Bu hangi şehirdi?', diye sordum. Adı Jonas'tı. 20'lerinin sonunda bir web tasarımcısıydı. Dünyayı dolaşıyor son altı yıldır genelde Tayland'da yaşıyordu. Laos'ta tanıştığım bir Vietnamlı ve bir Taylandlıdan oluşan gay çift benden önce Chiang Mai'ye dönmüştü, akşam yemeği için onlarla buluşmuşum. Jonas Taylandlının yakın bir arkadaşının sevgilisiydi, yemekte bize katıldı. Sevgilisi Taylan'da değildi. Taylandlının resepsiyon görevlisi olarak çalıştığı oteldeki gece vardiyası yaklaşınca Vietnamlıyla ikisi bizden ayrıldılar. Jonas'la başka bir mekana gittik ve global bir kültürün doğuşundan, yapay zekadan, seksten, Türkiye'nin düştüğü sosyo-politik bataktan, Kürdistan'dan ve Alman Felsefesi'nin ölümünden bahsettik. Mekanlar kapanmaya başlayınca beni motosikletiyle şehir manzarasını görmem için dağın tepesindeki tapınağa götürdü. Üzerimde kısa bir elbise vardı ve iç çamaşırı giymiyordum. Jonas bana beyaz yün bir hırka verdi. Hırkanın tenimde bıraktığı hissi sevdim. Motosikletle

dağın çevresini dolaşarak tepeye çıkarken dağın bir yüzündeki hava diğer yüzündekine göre oldukça sıcaktı. Sıcak olan tarafın güneşin battığı taraf olduğunu açıkladı Jonas. Güneş gören yüzdeki hava ısınmıştı. Bu açıklamayı şüpheyle karşıladım ama umursamadım. Sonunda tekrar ışık kirliliğinden dolayı bana oldukça uzun süredir görünmez olmuş olan yıldızlara bakıyor ve ne kadar büyük bir şeyin parçası olduğumu düşünüp mutlu oluyordum. Dağın tepesinde biraz seks yaptık ama hava çok soğuktu ve yakınıımızda Taylandlı bir gurup sarhoş içki içip eğleniyor, Jonas tedirgin oluyordu, geri döndük. Ertesi gün doğum günümü kutlamak için geceyi birlikte geçirmeye karar verdik ve beni otele bıraktı.

-

Jonas'ı beklediğim barda tanıştık. Kamboçya ve Malezya'da geçirdiği üç ayın ardından Japonya'ya gitmeye karar vermişti. Japonya'dan bahsettik. Neyseki kısa süren çocukluğumdan beri doğum günlerimi kutlamamıştım. Telefonumun şarjı bitince Jonas'la buluşmamın imkansızlaştığını düşünmeyi seçtim ve bardan Thomas'la ayrıldım. Mekanlar saat kısıtlaması yüzünden kapanana kadar içtik sonra benim kaldığım otelin bahçesinde içtik. Ertesi gün birkaç haftalık bir meditasyon semineri için Kohan Kaen'e gidiyordu. Ben de ertesi gün Thai masajı öğrenmek üzere bir haftalık bir kursa başlamayı planlıyordum. Sabaha doğru biraz uyumam gerektiğini isterse geceyi benim odamda geçirebileceğini söyledim. Kabul etti ve seks yaptık ve sarılıp uyuduk. Sabah uyandıığımızda benimle Chiang Mai'de kalmak istediğini söyledi, kabul ettim ve benim otel odama taşınmasını söyledim. Sabah saatlerinde uykusuz ve huzurluydum. Öğleye doğru bir gece önce olanları düşündüm. Bir yabancıya otel odama taşınmasını teklif etmiş

üstelik anahtarımı vermiş olmak beni rahatsız etti. Öğleden sonraki derslerde huzursuzdum ve giderek endişelendim. Otele döndüğümde odada yarı çıplak beni bekliyordu. Olan biten üstüne konuştuk ve geceyi birlikte geçirdik. Ve sonraki günleri. Ching Mai'den birlikte ayrıldık. Ona Kohan Kaen'e kadar eşlik ettim ve Japonya'ya dönmek üzere Bangkok'a devam ettim. Birbirimize aşık olduğumuzu söylemiştik ve üç hafta sonra Japonya'da buluşacaktık. Birbirimize aşık olduğumuzu söylemiştik ve bunun ne demek olduğundan emin değildik. Daha önce hiç aşık olmamıştı ve aşkın onun için olmadığına inanmıştı. Bense kurguladığım sayısız yakınlık senaryosunu tüketerek yaşıyordum. Birbirimize aşık olduk ve ne birbirimize ne kendimize güveniyorduk. Üç hafta sonra Japonya'da buluşacaktık. Sonra ben Brüksel'e yerleşecektim. O Fransa'ya dönecekti. Belki benimle yaşamak için Brüksel'e gelecekti, belki birlikte Güney Amerika'ya gidecektik, belki Fransa'nın güneyinde deniz gören bir tepede bir ev inşaa edecektik ve çocuklarımız olacaktı, belki bir daha hiç görüşmeyecektik. Onu görmediğimde ondan uzaklaşıyordum, sonuçta bir yabancıydı. Birlikte olduğumuz zaman her şey doğal geliyordu direnmiyordum. Anal seksten hoşlandığını söyledi ve biraz viski içtikten sonra orta parmağımı içine soktum. Bir parmağımı daha sokmamı istedi, sonra bir tane daha ta ki bileğimin üç parmak üstüne kadar sağ yumruğumu içine sokuncaya kadar. Daha önce böyle bir şey denememiştim ve uyuşturucu kullanmış gibi hissediyordum. Zevkin içinde bu kadar derine inebiliyor olması başımı döndürüyordu. Orada elim onun kaslarıyla çevrilmişken aldığı tuhaf zevkten zevk aldım ve aşkın boktan bir şey olduğuna inandım. Ağzıma boşaldıktan sonra elimi dışarı çıkarttım ve her tür sınırın nasıl kolayca anlamsızlaştığına şaşırdım. Daha sonra bu konuyla ilgili Erkan her tür sapıklığın Fransızlarda olduğu yorumunu yaptı ama bu

fikre nereden kapıldığını anlatmadı. Thomas bahçivandı. Annesi ve babası İskandinavya'da seyahat ederken tanışmışlardı, şimdi Montelimar'ın bir tepesinde üç katlı deniz gören bahçeli bir evde yaşıyorlardı. Dayısı seyahat sırasında tanıştığı Madagaskarlı bir kadınla evliydi. Kız kardeşi seyahat sırasında tanıştığı Kanadalı bir çocukla eve dönmek üzereydi. Thomas aile çiftliğinde dayısı için çalışıyor, anneanesiyle yaşıyordu. 'Yola çıkacağım zamanı bekliyordum', dedi. 'Geri dönebileceğim bir yer bulabilmek için sürekli ilerliyordum', dedim. Emin olamadık. Sakin bir mizacı vardı. Ufak tefek sayılırdı ve ancak yarısını ağzıma alabildiğim kadar büyük bir penisi vardı. Ondan ayrıldıktan sonra artık yalnız olmadığımı hissediyordum. Aklımı meşgul ediyordu ama bu bana alışık olduğum gibi coşku ve sevinç vermek yerine kaygı veriyordu. 'Beklediğim insanın sen olduğunu düşünüyorum' dedi. Erkan 'Daha çok bekler', dedi. Onu tapınağa götürecek araç aniden ortaya çıkınca Thomas'la Kohan Kaen otobüs terminalinde alelacele vedalaştık. Kısa bir birliktelik için kısa bir veda. Zamanın ne getireceğini bilmiyorduk. Japonya'ya planladığımdan erken dönmeye ve aklımı çöldeki rüzgarın taşı sabırla ufaladığı gibi işleyen çekinceler ve kaygılarla onu beklemeye karar verdim.

-

Yatağımın kenarında ölen gece kelebeğini ışısız koridor boyunca sürükleyerek götüren karıncaları izleyerek uyudum. Hafif ve bomboş uyandım. Shibuya'nın sırtlarında aşk otelleriyle örülü daracık sokakları geçip Tokyo'nun eski ve tozlu klasik müzik kafesinde yan yana oturduk. Beethoven çalışıyordu ve yanımdaki insanı her tür melodi ve düşünceyle birlikte varlığımı da yutan bir kara delik gibi duyuyordum. İki haftadır Tokyo'da vakit geçiriyorduk ve şeyleri inceldikleri

yerden tekrar tekrar bağıyor elbet bu dünyadan geriye birkaç müzik parçasından başka bir şeyin kalmayacağı fikrine tutunmaya çalışıyordum. Çocuksu bir hevesle kapıldığım fikirlerin bana sıkıntı ve dehşetten başka bir şey getirdiği olmamıştı henüz ve bir kez daha kuşkusuz bir hevesin yol açtığı baş döndürücü bir hızla ilerlerken yanlış yolda olduğumu anladığım o talihsiz ana gelmiştim. Bir an için aklımı coşku ve sevinçle doldurup beni en basit mantığa karşı bile kayıtsız bırakan o baş belası fikirlere lanet ediyor sıkıntıyla ağrılarak ilerliyordum. Beni birçok insandan ayıran kedimi rezil etmek için daha fazla para ve zaman harcıyor olmamı ve artık bunun bir insanla yaklaşabilmeye çabalamaktan çok bir kumar batağı olduğunu görebiliyordum. Karşılaştığımızda Osho'nun *Güven* kitabını okuyordu. Osho'nun kim olduğunu bilmiyordum. Bana bir insandan çok bir marka gibi gelmişti ama üstünde durmamış bahislerimi güvene yatırmıştım. Ahmaklığın ve cehaletin bedelini ödüyordum. Birlikte geçirdiğimiz iki haftanın ardından o yatağında fikirsiz ve anlamsız uyurken Osho üstüne bir belgesel izledim. Adam duygusal ve fikirsel düşkünler için ruhani bir liderdi; insanın inanma ihtiyacının ilkel dışavurumları karşısında kalbim parçalandı. Boş bir inançta diretmede nasıl çabaladığımı gördüm ve yamyassı hissettim. Thomas bir bahçivandı, ellerini iyi kullanıyordu diye düşünmüştüm. Otuzlarının başındaydı ve ailesinin çiftliğinde anneanesiyle yaşıyor dayısına çiftlik işlerinde yardım ediyordu. Sakin bir mizacı vardı ve çocuklara bakıp bizim için bir bahçe kurabileceği fikri bana sevinç vermişti. Ahmaklıktan kurtulamıyordum. Fikirsiz bağımlı bir insandı ve bu dünyaya inanmadığımı söyleyip duruyordu. Chiang Mai'de tanıştığım çocukluk arkadaşı güya fizyoterapist bir şamandı ve ona benim karanlık bir tarafımın olduğunu söylemişti. 'Belki bundan bahsediyordu', dedi çocuksuz bir naiflikle,

'bu dünyaya inanmadığını anlamış olmalı'. Herkes birbirine karşı daha anlayışlı olursa bu dünyayı değiştirebileceğimizi tekrarlayıp duruyor beni sözsüz bir sıkıntıya boğuyordu. Onunla bir ömür geçirebileceğimi düşünmüş olduğum için kendimden rahatsız oluyor artık gereksizce büyük görünen penisini koyacak bir yer bulamıyordum. Japonya'dan ayrılacağım gün yaklaşırken Brüksel'e gitmek için aldığım uçak biletini iptal ettim ve hesabımda kalan parayla Fas'a gidip çölde ata binmeye karar verdim. Thomas çölde ata değil deveye binildiğini söyledi. Çocukken bir atlasta gördüğüm Fas'ın çöllerinde güneşin altında at koşturan siyah peçeli adamın fotoğrafını düşünüyor yatakta yanıma çıplak uzanmış kendince gizli bir kurnazlıkla Tinder profillerine bakan bu adamı artık hiç umursamıyordum.

UĞUR

.istanbul .fatih .özgür .O

Gidebildiğin kadar uzağa gittiğinde, orada bir insana ihtiyacın olacak. Yaşamına tanıklık edip varlığını doğrulaması için. Ve orada kimse olmayacak, sen de olmayacaksın.

İstanbul'a döndüm. Gazetede bir balinanın karaya vurduğunu okudum. Meteoritlerin gezegene düşmesi, balinaların karaya varması ve bazı insanların ölmesi aynı şeyin farklı görünüşleri sanki. İstanbul'a döndüm. Ailemden ve arkadaşarımdan arta kalanları ve evrendeki yerimi bulmak için. Bahçe içinde iki katlı bir evde kalıyorum. Babam kendini burada öldürdü. Ev eski ve tozlanmış yine de geniş alan içimi açıyor, sabah kuş sesleriyle uyanıyorum. Gelmekte olan yazın ilk güneşli günlerinde evin serinliğinde sessiz ve sakin bir kozanın içinde yaşıyorum. Thomas peşimden İstanbul'a geldi ama görüşmedik ve şehrin sokaklarında kayboldu. Belki evine dönmüştür. Her şekilde, artık benim için kayboldu. Yazın ilk günleri ve güneşli hava yakıcı buz gibi. Üşüyorum ve kendimi öldürebilmeyi arzuluyorum ama bu mümkün değil. Dilediğimiz gibi yaşama özgürlüğümüzün olmadığı bir dünyada intihar başka bir cinayetten başka bir şey değil. Hayatımda ilk kez televizyon izledim. İlk kez televizyon izledim hayatımda ve orada, yani televizyonun karşısında, benden ve evrenden geriye şekilsiz renkler ve gıcırdayan seslerden başka hiçbir şey kalmadı. Böylece bu dandik dünyanın nasıl ayakta kaldığını anlamış oldum.

-

Yer sarsıntılarının yok ettiği bir şehirde doğdum. Şehir yıkılırken ayrıldım ve geri dönmedim. Geri dönebileceğim

bir yer yoktu; bir yerden başka bir yere gittim. Geçiciliğin güzelliğini takdir etmeyi arzuladım. Ama gençtim ve düşüncemin ayarı yoktu. Her şeyde yalnızca geçiciliği takdir edebilir oldum. Gece oluyordu çocukluk arkadaşım kapıyı çaldı. Şimdi bir psikoterapist, yarı deli. Deniz kıyısında şarap içtik. Çocukluğumuzun geçtiği şehre gitmek istedi, karşı çıkmadım. İnsanlara yollarında eşlik etmeyi öğrendim çünkü, bir süre için. Vardığımızda, şehrin hala varolması beni şaşırttı. Değişmişti ama çok değil. Hayattaydı ve iyileşmişti. Çocukluk arkadaşım beni terk edilmiş bir eve götürdü. Hatırlayıp hatırlamadığımı sordu. Hatırlamadığımı söyledim. Bir öğleden sonra o bahçede unuttuğum bir anıyı hatırlattı. Sonra olduğu yere çöküp hıçkırıklara boğularak ağladı. Sonunda konuşabildiğinde, unutmaktan korktuğunu, elbet yok olacak olanı bırakıp gitmeyi beceremediğini söyledi. Hatırlamaktan korktuğumu ve elbet yok olacak olan hiçbir şeyi tutmayı beceremediğimi düşündüm. Evin içinde kedilerin çığlıklarını duyduk. Kapıyı çaldık kimse açmadı, gülüştük. O anı beklediğini söyledi, sonunda gitmek istediği bir yere gidebilmek için. Belki sonunda ben de kalmak istediğim bir yerde kalabilirim artık. Olabilir mi? Yolda O'ndan bahsettim. İlgisi yoktu, felsefe okuduğum yıllardan bir ayrıntıyı hatırladım. Eve döndüğümde sarhoştum, verandada sigara içiyordum, O aradı. 'Sınıftaki herkes gibi ben de sana aşkıttım', dedi 'ama söylemedim diğerleri gibi'. 'Düğününe gelmiştin', dedi. En son orada görmüştüm onu, on yıl önceydi. Türkiye Komünist Partiliydi. Benimle konuşmaktan kaçınırdı ve çirkin bir düğünle evlendi. 'O iş biteli yedi-sekiz yıl oluyor', dedi. Biliyorum. 'İlk aşkımsensin', dedi. 'Fındıkzade'deki evinde seninle birlikte hayal ettim kendimi binlerce kere', dedi. O eve bir kez gelmişti. Kız arkadaşının ailesi Beylerbeyi'ne evlerini ziyarete gittiğinde. Birlikte yaşadıklarından haberleri yoktu, evine dönemeyecekti o gece. Sınıftan birkaç kişi benim evimde

kokain çekiyorduk, bize katıldı. Uyuşturucu aklını açarken oynadığı tiyatro oyunlarından söz etti, başka birini oynadı ve bana kendini anlattı. Giderken müzik çalarını salondaki masanın üstünde unutmuştu, dinlediği müziği dinledim. ‘O sabah evinden çıkınca çok ağladım’, dedi. Derse gittiğim bir gün müzik çalarını ona geri verdim. On yıl önceydi. Benimle konuşmaktan kaçınırdı. On yıl sonra devrim olacağına inanıyor, komünist partiye insan örgütlüyordu. ‘Lisanstan sonra partiden ayrıldım’, dedi. Benimle konuşmaktan kaçınırdı. Beylerbeyi’nde kız arkadaşıyla yaşıyor, partiye insan örgütlüyordu. Bir şeyin parçası olmak istiyor, beceremiyordum. Beni neden hiç örgütlemeye çalışmadığını sormuştum bir gün. ‘Senden komünist olmaz’, demişti ‘sen bu dünyadan değilsin’. On yıl önceydi.

-

Büyükbabam akciğer kanserinden öldüğünde benden onüç yaş büyükmüş, annem ondokuz yaşındaymış. Öğretmen olarak ilk tayini Yozgat’a çıkmış. ‘Korkma kızım’ demiş büyükbabam ‘istersen ben seninle gelirim’. O günlerde, İGD’li büyük dayım fraksiyon çatışmasında vurulmuş. Halkın Kurtuluşu’ndan insanlar köşedeki bakkala çağırılmışlar dayımı, konuşmak için. Köşedeki bakkalın önünde bekleyen dayıma ateş etmişler uzaktan, sırtından vurmuşlar arka arkaya, aynı mahallenin çocukları. Büyükbabam, dayımın vurulduğu haberi geldiğinde, bahçedeki çınar ağacını buduyormuş. Küsmüş dayıma kışlık odunları kömürlüğe taşımadığı için, konuşmuyormuş. ‘Ona bir şey olmaz’, demiş ağacı budamaya devam etmiş. Büyük dayımın boyu o kadar uzunmuş ki hastaneye götürüldüğü arabanın arka koltuğuna sığmamış, kapısı açık gitmiş araba yol boyunca. Büyük dayım o arabanın arka koltuğunda

kan kaybından ölmüş, yirmibeş yaşında. Bir yıl sonra da büyükbabam akciğer kanserinden ölmüş, kırkbeş yaşında. Ölen dayım ölmeden birkaç yıl önce bir köyden kendi halinde bir kadıncağızla evlenmiş, partiye insan kazanmak için. İki tane çocukları olmuş. Dayım öldüğünde çocuklardan büyüğü iki yaşındaymış. Anneleriyle çocuklar anneannemin yanında yaşamaya başlamışlar. Anneannem varlıklı bir kadıymış ve hayatta kalan tek oğlu küçük dayım da komünizm propagandasından içeri alındıktan sonra yatağa düşmüş. Küçük dayım kütüphaneciymiş. Yirmi üç yaşında altı dil biliyormuş. Suçu işlediği tesbit olunamamışsa da işleyebileceği göz önüne alınarak altı yıl ağır hapsine karar verilmiş. Anneannem onu devletin elinden alabilmek için varını yoğunu harcamış, bir işe yaramamış. Dört yıl sonra küçük dayım içerden çıktığında herkes ona dair bir şeylerin sonsuza dek içerde kalacağını anlamış. Annem Yozgat'taki görevinden ayrılıp ailesine bakmak için şehre geri dönmüş. Darbenin üstünden birkaç yıl geçip polis evlerini basmayı bırakınca bir komünistle evlenmiş annem. Ben o evliliğe doğdum. Sovyetler çöktüğünde beş yaşındaydım. Annemle babamı bir arada tutan pek bir şey kalmamıştı artık. Birbirini her gün kaybeden iki insanın ancak arada bir uğradığı boş bir evde yalnız yaşıyor, tatil günlerini zemin katta rutubetli bir evde baş parmağında sağ elinin işaret parmağının açtığı yaralar hiç geçmeyen yatalak anneannem, yıllarca süren işkencelerin ruhunu parçaladığı küçük dayım, hayatımda gördüğüm en yalnız insan olan yengem ve büyük dayımın hayaletinin evrene attığı kuzenlerimle geçiriyordum. Devrim bana bir şey ifade etmiyordu. Perdenin arkasına saklanıp kimsenin geçmediği bir yola bakarken her şeye karşı sürekli açılmak isteyen doğal bir coşku duyuyordum. Anlamlı bir dünya arzuluyor, sınırları ve insanları anlamıyordum. Kendi yaramı

onlarda arıyor, kendi yarasını görmek için onlara baktığımda parçası olmayı tercih ettikleri sınırların içinde ne kadar yalnız olduklarını ve akıllarında gerilip baskılanan yaşamın onlara felaket ve sıkıntıdan başka bir şey getirmediği dipsiz bir dehşetin dünyasında yaşadıklarını görüp üzüliyordum. Böylece sınırlarını vasatlığın çizdiği anlamlı bir dünyanın parçası olmak için telef olmaksızın anlamdan yoksun bir yaşamı geldiği gibi yaşamayı tercih ettim. Yalnız olmayı kabul ettim ama yalnız olmayı anlamamışım. Yalnızlığın ancak bir insanla mümkün olabileceğini anlamamıştım.

-

Sözünü ettiğim şeyin bir mantığı var, dinsel bir şey değil, ama bu mantık mevcut modern bilimin rasyonelitesinin de daha tam kavrayamadığı bir şey. Üçüncü bir şey. Uğurun mantığı diyorum buna. Daha açıklayabilmekten uzağım, ama bu onu deneyimlemediğim anlamına gelmez. Umarım bir gün açıklayabilirim. Açıklayamasam da olur, uğurlu yolumda mutlu olayım, nihayet bu yolda O'na da kavuşayım yeter. Yani sana.

Ertesi gün şehre geldi. Birlikte geçirdiğimiz ilk gece hiç uyumadı. Sonra sabah ezanını arka arkaya üç kere daha duyduk. Çocukluğumun geçtiği ama artık hiç tanımadığım bir şehrin sokaklarını geçtik, başıboş dolaştık, deniz kıyısı ve fuardaki göl. 'Kastettim ve evrenin çağrısına uyup deneyimi çağırdım', dedi. Uğuru böyle anladım. 'Bir insanın uğuru tanıması için uğurun ona uğramış olması gerekir', dedi. Bir kez rastlamak yetmez yani. Bazı şeyler görünür olmak için kendilerine yer etmeli. Lisanstan sonra felsefeye devam etmiş, bir çeşit modern münzeviye dönüşmüştü. Bu dünyadandı ama bu dünyada değildi artık. Uzay boşluğunda özgürce salınırken arada bir

yeryüzüne bakıyordu; yüzümü yıldızlı evrene çevirdiğimde göz göze geliyorduk. Birkaç gün sonra tekrar adalarda buluştuk, yıllar önce Jean'la yaşadığımız şehre yerleştik. Evin bahçesinde uzun geceler büyüdükçe soğuyan ve bir gün kaskatı donacak olan evren ve dünyanın sonu üstüne konuşurken birbirimizi hep sevecekmışiz gibi geldi. Üstünde defalarca seks yaptığımız bir çarşafın üstüne 'Bu dünya soğumak zorunda değil' yazdık 1 Mayıs kutlamalarına katıldık. Özgür ve Fatih'i arayıp, şehirde olduğumu söyledim. Fatih alandıydı, özgür alana geldi. Buluştuk, yandaşlar bulduk ve güneşin altında dans ettik.

-

Şehirde yaşayan bir arkadaşımın ofisine uğradım habersizce. Kapıyı çaldım, Baran açtı. Son karşılaşmamızın üstünden on yıl geçmişti. İlk şaşkınlığımız hafifleyince karşılıklı gülümsedik, ben girerken o çıktı. Artık onu hatırlamadığımı fark ettim. 'Biliyorum', demişti 'evde tek başına bırakılmış bir çocuğun yalnızlığını. Bu yüzden aşık olmuyorum sana'. Her şeyin en dibinde tanıştık, birkaç içki paylaştık. Ben annemden söz ettim, o bana yaralarını gösterdi. Bir tepeden şehri kavuran yangınları ve dumanın soğuttuğu insanları izledik; gece toza dönüşüyorken ve gün tekrar tekrar doğarken kapıyı kapatıp uyuduk. Cebinde babasının kendini bir binanın tepesinden boşluğa bırakmadan önce yazdığı bir notla geçiyordu uğultulu sokakları, talan edilmiş insanları. Sözcükler onu o kadar korkutuyordu ki yazarak kurtulmak istiyordu hepsinden. Benim içinse aramızdaki en güvenli mesafeydi sessizlik, bir insanı sevebilecek sözcüklerim yoktu henüz. Perdenin arkasında bir not:

Aklımı saran yabani otlar gibi sana aşığım sana aşığım sana aşığım. Seni rüzgarı yüzümde hisseder gibi tanyorum. Ne

içindekilerin tadını almak istiyorum, ne adını bilmek. Çünkü yatağının kenarındaki zafer insancıkları seni sevecek. Neyi sevdiğini bilmeden. Sahip olunacak bir şey olmaya devam ettiğin sürece.

Bir sabah şehri terk etti ve bir daha geri gelmedi. Ona yazdığım mektuplara birkaç kez üstünkörü yanıt verdi yalnızca. ‘Seni gömdüm ve öldürdüm’, dedi. Yazmaya devam ettim. Bir süre için. Kapıyı açtı, ben girerken o çıktı. Artık onu hatırlamadığımı fark ettim, ölmüştü o da.

-

Çingene mahallesinde Hıdırellez’i kutlamaya gittik. Fatih’le konuşmak istiyordum, kalabalık sokalarda davul, zurna, tokuşturulan kadehler ve insan sesleri arasında birbirimizi kaybedip kaybedip buluyorduk. Uyuşturucu aklını karıştırıyor kalabalığın içinde yön­süz ve geleceksiz salınıyordu. Yıllar içinde denemiş, değişmiş ve küçülmüştü. Lisenin son yılıydı ve okumak istemiyor ne yapacağımı bilmiyordum. Üniversiteli birkaç anarşistle tanışmış, yaşadıkları eve gitmiştim. İlk kez orada karşılaştık. Gece deniz kenarında şarap içerken ‘Bu benim denizim değil’, dedi ‘benim denizimde yüzölür’. O kesilikle benim denizim. Işıklı betonla çerçeve­lenmiş ve sanayi atıklarıyla zehirlenmiş, hasta. O kesilikle benim denizim. Çocuktum ve cahildim. Bana çok şey öğretti ve beni sevdi. Gitme vaktim geldiğinde, beni uğurladı. Yıllar içinde denedi, değiştirdi ve küçüldü. Şimdi uyuşturucu aklını karıştırırken kalabalığın içinde birimizi kaybedip kaybedip buluyoruz. Burası Özgür’ün çocukluğunun geçtiği mahalle. Otantik kostümüyle ortalıkta dolanıyor, yer yer çocukluk arkadaşlarının alaycı saldırılarına kapılıp geri geliyor. Rakı sofraları kurulmuş sokakları evlerinin

balkonlarına dolmuş, çiğdem çitleyerek izleyen insanlar var. Balkonlu şenlikli evlerden birinin dağınık küçük bir arka odasında Özgür'ün amcası ve kuzeni Kemal'le ot içtik. Özgür hırsızdı. Gece boyu içiyor, gün içinde yaşadığı mahallelerde sahil boyunca uzanan büyük camları perdesiz evlere giriyor, yalnız çalışıyordu. Yakalandığı gün peşinden koşan insanlara tabancasını doğrultmuş, inatçı bir tanesi üstüne çullanınca adamı yaralamıştı. Biraz ilerde kaçarken biri ona çelme takmış, yere düşen Özgür'ü mahalle halkı linç etmiş, Özgür silahla yaraladığı adamla aynı acil servise kaldırılmıştı. Altı yıl hapis cezasına mahkum edildiğinde yirmi dört yaşındaydı. İçerde kendisini dine vermiş içli içli Kuran okumayı öğrenmişti. Hızını alamayıp Kuran'ın Türkçesini okuduğunda 'Ulan bu muymuş kendimizi kaptırdığımız şey', deyip edebiyata yönelmiş, şiir yazmaya başlamıştı. Altı yıl sonra dışarı çıkmayı beklediği son hafta avluda Kemal'le kuracakları rakı sofrasını düşünürken avlunun kapısında elinde kağıtlarla bir adam belirip Özgür'e seslenmişti. Çıkış kağıtlarına heyecanla yönelen Özgür'e cezasının bir yıl uzatıldığı haberini vermişti adam. Çok çabuk olup bitmişti her şey. İlk haftalar çok zor geçmiş. Sonra bir yıl da geçmiş yine. Mahalleden çıkıp deniz kenarında oturduk. Bir kalabalık vardı yer yer gülüşüp yer yer dövüşüyordu, izliyorduk. Gökyüzünü gece fenerleri dolduruyor, rüzgar fenerleri denizden uzağa şehre doğru gökyüzünün derinliklerine sürüklüyordu. Fatih'e geri döndüğümü söyledim bana inanmadı. Beklemekten vaz geçmişti, şimdilik.

-

Sen benim uğurumsun. Kast ettiğim varlığımın arkasında durdum ve evren beni seninle ödüllendirdi. Ve senin ödülün de benim. Göreceksin. Bunu gerçek kabul etsek bile tabii ki

öleceğimizi biliyorum. Hatta ölümün ancak böyle korkuttuğunu ve yaşamın ancak böyle mümkün olduğunu biliyorum. Hep çok güzeldin. Her şeyi sevinçle karşılardın. Ve hep hüznülüydün böyle. Sende evrenin karşıt güçleri savaşırdı hep. Yaşamın hak ettiği gibi sevilmemesi seni üzzerdi. Çok üzücü, derdin. Çok güzel söyledin. Hiç değişmemişsin. Coşkuyu kaybetmiş değilsin. Yalnız kalmışsın yalnızca. O zaman seni tutacak sözcüklerim yoktu. Şimdi var. Şimdi mutlaktayız. Akışkan bir evreni tutabiliriz sonunda. Ve hep burada kalacağız. Söz veriyorum.

Coşkunun aklımda gerilip üstündeki örtüden sıyrıldığını ve artık imkansız olduğunu düşündüğüm ama yönelmekten kendimi alıkoyamadığım şeyin imkansızlığını duydum. Ancak imkansız olduğunu duyduğum zaman imkansız olan şeyin zaten belki de bu olduğunu düşündüm. Bir dünya genişledi ve daha da görünür oldu. Ona bakmak ve onu görmek yani onu yaratmak için yeni sözcükler bulmam gerekiyor. Onun sözcükleri benimkilerle karışıyor. Anamlı bir dünyayı açan sözcükler doğuyor. Mutlakta kalıyoruz. Çocukken deniz kaplumbağalarının yumurtadan çıkar çıkmaz denize ulaşmak için ışığa yöneldiğini okumuştum. Yıldızlı gökyüzü altında ışıldayan denizlerin anısı kazanmış akıllarına, geleceği hatırlayarak geliyorlar dünyaya. Ama akılları hızla dönüşen gezegeni tutamıyor, şehrin parlak ışıkları denizde parlayan gecenin ışıltısını yutuyor. Denize ulaşmak için ışığa yönelen yavrular şehre çıkıyor, günün ilk ışıklarıyla kuşlara yem olmazlarsa sıcaktan kavrulup ölüyorlar. Yol bitmedi. Belki kısalmadı bile. Ama geri döndüm çünkü evrenin çağrısını duyuyorum yine ve hala suya ulaşmak istiyorum. ‘Denize çıkamayacağımızı biliyorsun’, dedi Fatih. Umut etmekten vazgeçmişti, şimdilik. Çıkarız ya da çıkmayız. Bir çağrının peşinden gidiyoruz hala. Çünkü zaten başka ne yapabiliriz

ki. Bazılarımız yalnızca dünyaya değil üstelik evrene gelmiş kozmik hayvanlarız. Varolma çağrısına karşı koymak anlamsız. Evren kendini çağırıyor bizde, bir çağrının peşinden gidiyoruz. Kafamız karışıyor, kayboluyoruz. Kendi sesimizden kendini bizde çağırın evreni duymaz oluyoruz. Anlamı yok ama anlamsız değil. Anlamı olmayana anlam verebiliyor, ancak olmayan bir şeye inanabiliyoruz. İnsan için anlamsız olan tek şey anlamsızlık yani. Evren, yalnızca bizde anlamlı. Biz insanlar, kozmik hayvanlarız. Evren kendini çağırıyor bizde, gidiyoruz. Çünkü zaten başka ne yapabiliriz ki.

SENİN İÇİN BİR HİKAYE

Sokağın köşesinde durup binanın soğuk betonuna yaslandığında etrafını saran gölgelerin arttığını fark etmişti. Şehrin sesi şimdi gecenin karanlığında zar zor seçiliyor. Olduğu yere oturdu. Islak zemin pantolonuna yayılıp yanan kaslarını uyutmaya başlayınca ceketini çıkartıp soğğun terini emdiğini duydu. Şimdi tanıdık fikirlerin aklını nasıl işgal ettiğini izliyor. Vücudunun sesi alçaldıkça aklında bildik bir uğultu giderek incelen bir zarın içinde yeniden doğuyor. O ise sadık bir sokak lambasının altında, duman altında kalmış altın kaplama bir heykelcik gibi hareketsiz duruyor. O'ndan ve evrenden başka hiçbir şey yokmuş gibi. Kalkarken ceketini aldı. O'na doğru attığı birkaç hızlı adım boyunca yaklaşan saçlarının kıpırtısını, dudağının gerilen kaslarını, ayak bileğindeki yarayı, paltosundaki naftalini, eteğinin altına dolan rüzgarı, midesini hissetti. Ama en çok sıcaklığını ve tadını. Sonra sonsuzluğun önünde durdu.

- Seninle çiftleşmek istiyorum.

- Seni aşar.

- Hayır. Ben fahişelerle sevişmem zaten. Seninle çiftleşmek istiyorum.

Kısacık güldü. Küçümsüyormuş gibi ama büyüttüğü için. Sanki bir daha asla hiçbir şey onun tarafından ciddiye alınmayacak. Sanki tüm evren bu şansını kaybetmiş gibi.

- Burada karşılıksız bir şey yok.

Burası neresi anlamıyor. Önemsemiyor da. Onu tutamamaktan korkmaktan korkuyor ancak.

- O zaman karşılığını veririm

- Neyle?

- Ne istersin?

- Git başımdan.

Sıkıldığını seziyor. Kafasındaki uğultu arttıkça duymakta zorlanacak ta ki onun içinde kaybolana kadar. Biliyor.

- Resmini yapabilirim. Ben bir ressamım. Bilirsin, değil mi? Belki bir gün resmin kimseye satmak istemeyeceğin kadar çok para eder. Ateşin var mı? Teşekkür ederim. Bak bu eskiz defterim. Biraz ıslak ama bak bunları çizdim... Hoşuna gitti mi?... Bunu sevdim. Bunu seveceğini biliyordum... Pekâlâ... Karşı kaldırıma gidiyorum. Resmini oradan da yapabilirim...

Sözcüklerle çiziyor. Yalnızca sözcüklerin içinde mutlak hissediyor. Dipsiz bir kuyunun dibinde gibi sonsuz bir durgunluk içinde.

- Görmek ister misin?

Ona doğru yürüyüp resmi aldı. Bir kedi çöpe girdi. Uzaktan bir uçak geçti. Resim elinde sokaktan inmeye başladı. Birlikte yürüdüler.

Kasım 2008

